

Chương Bốn

Bạch Mã Tự

Anh Vũ quán đã mở cửa lại. Tuy phố chợ không còn khách thương hồ qua lại như xưa, nhưng dân tỵ nạn bốn phương đổ về, khiến bến Anh Vũ đông nghẹt thuyền bè đủ loại.

Dân tỵ nạn cắm lều dựng trại trên những bãi hoang bên sông, cảnh sinh hoạt vô cùng hỗn độn. Trộm cướp xảy ra hàng ngày.

Anh Vũ quán chỉ còn bán những món ăn bình dân, phòng ốc tạm thời không cho mướn nữa.

Lê tiểu chủ đã nhường lại quyền cai quản quán cho lão quản lý già.

Khi bọn Mai Lan tới quán thì trời đã rất khuya. Quán còn mở cửa.

Mai Quản Lý nhận ra nàng, lão vội ra hiệu cho mấy tên tiểu bảo đóng vội cửa, và tức tốc đưa bốn người vào khu nhà trong.

Mai Lan sẽ bảo lão:

- Mai lão cho chúng tôi mấy phòng trên gác và phiền đưa cậu Lê đây đi nghỉ để mai chúng tôi còn lên đường.

Như biết ý Mai, quản lý đỡ nhẹ hành lý trên vai Lê Lai:

- Xin mời cô tạm nghỉ đây chốc lát, tôi sẽ xin trở lại ngay.

Rồi quay sang Lê, lễ phép:

- Xin mời công tử theo tôi.

Mai Lan sẽ nói:

- Chúc anh ngủ ngon... Mai ta gặp lại nhau.

- Vâng, tôi xin phép Cô.

Ba thầy trò Mai Lan ngồi nghỉ trên bộ trường kỷ kê ở góc nhà, chờ Mai Lão.

Không lâu, Mai quản lý đi mau xuồng. Lão ra lệnh cho một tên tiểu bảo lên phục dịch Lê, rồi tới bên Mai Lan lễ phép:

- Thực may, cô về đúng lúc. Hiện có buổi họp tại khu nhà trong.

- Xin lão đưa đường.

Bọn người đi hết dãy hành lang tối tăm, băng qua khu vườn nhỏ là tới khu nhà lầu sau quán. Tòa nhà tối om không một tia sáng lọt qua khe cửa.

Căn phòng họp mờ sáng. Chừng hai mươi thanh niên, thiếu nữ ngồi quanh dãy bàn dài kê giữa căn phòng.

Mai Lan bước vào mang theo cả sự hân hoan vui mừng của mọi người. Tiếng ồn ào chào hỏi, tiếng xô ghề tan đi mau chóng, nhường lại một bầu không khí yên lặng và trang trọng.

Mai Lan ngồi ngay đầu bàn. Sau nàng là hai cô thể nữ Cúc, Hồng.

Lê Hoàng Quân ngồi ở cuối dãy, đứng lên, hướng về phía Mai Lan chàng nói:

- Thừa Công Chúa, tình thế của đất nước hiện nay rất là khẩn trương. Họa Bắc thuộc chỉ còn trong gang tấc. Quân nhà Hồ thì đã đại bại trên khắp các mặt trận. Bọn ngụy Trần thì đang mưu đồ bàn việc bán nước cầu vinh. Dân tình ly tán đến cùng cực. Những kẻ có lòng với giang sơn đất nước thì không người hướng dẫn, nên không biết quay về đâu. Tình hình biến chuyển mau quá, ngoài cả sự tiên liệu của mọi người. Tuy nhiên, trước cảnh quốc biến, anh em trong nhóm ta có nhiều người khảng khái muốn làm một cái gì để cứu dân cứu nước. Vì thế, hôm nay, tôi mời một số đại diện những vùng gần đây đến họp, trước là để giới thiệu anh chị em với Công Chúa, sau là xin được lĩnh ý kiến vàng ngọc.

Mai Lan im lặng một hồi lâu, rồi bỗng hỏi:

- Theo ý kiến anh chị em, trong tình thế này, ai là người có thể đứng lên để gánh vác việc chung?

Sự yên lặng bao quanh. Câu hỏi đã làm cho mọi người ngạc nhiên. Kìa, một Trần Quý Khoác, và nhất là Giản Định Vương Quý, là những người thuộc giòng chính thống nhà Trần mà bấy lâu cả nhóm đều hướng về chờ đợi ngày trung hưng đã không được nàng nhắc tới?

Đinh Lê, một đại diện ở Sơn Tây lên tiếng dò ý:

- Thừa Công Chúa, từ trước tới nay, nhóm đã có chủ đích, lẽ nào chúng ta lại tìm ai đâu xa. Nhưng chỉ tiếc một điều là sự liên lạc thật khó khăn và chậm chạp thành ra chúng ta chưa biết đích xác hai ông Hoàng ở đâu mà thôi.

Vũ Thắng nói nhanh:

- Tôi nghĩ chuyện đó không phải là chuyện khó giải quyết. Nhất là hiện nay Công chúa đang ở đây, hơn nữa anh Dung cũng đang hoạt động ở Tây Đô. Chỉ cần chúng ta quyết tâm.

Huyền Nga tiểu thư nhỏ nhẹ:

- Thừa Công chúa, đại cuộc cần phải chính danh. Phi hai ông Hoàng và Công chúa ra không ai có thể đương nổi việc lớn.

Cô thể nữ Cúc trao Mai Lan một ly trà khói bốc nghi ngút.

Mai Lan đỡ lấy đặt nhẹ xuống bàn. Tay nàng gõ nhẹ xuống mặt bàn trong khi lắng nghe những ý kiến của anh em trong nhóm.

Mai Lan chờ một lúc lâu thấy không ai lên tiếng nữa. Hầu như mọi người đã quyết tâm hướng về Trần gia.

Mai Lan nhẹ thở dài, rồi nàng ngừng mặt lên, đôi mắt sáng, nhưng dịu dàng nhìn khắp mọi người, rồi chậm rãi nói:

- Cám ơn anh chỉ em đã nghĩ đến Trần Gia chúng tôi. Nhưng tình thế này đã muộn rồi. Thế giặc càng ngày càng mạnh. trong khi danh dự của Trần Gia thì đã bị hoen ố, cơ hồ như không thể gột rửa. Vì thế cho dù anh em chúng tôi có miễn cưỡng đứng ra lo việc khôi phục cũng không còn cơ thành công nữa.

Nàng ngừng nói để cho mọi người bình an lại sau cơn xúc động, rồi tiếp với giọng cương quyết:

- Tôi nghĩ, giang sơn là của chung của mọi người dân, Đinh, Lê, Lý, Trần chỉ là những người cầm quyền trong một giai đoạn. Nay việc nước đã đến nỗi này, chúng ta không thể vì tư tình mà quên nghĩa cả. Muốn đuổi được giặc Minh, khôi phục lại nền tự trị cho nước nhà, cứu dân tộc khỏi cảnh nô lệ, làm than thì chúng phải tìm cho được kẻ có tài, một minh quân, người có thể qui thiên hạ về một mối. Hiện tại chúng ta không biết là ai, nhưng chúng ta bắt buộc phải tìm cho bằng được.

Lê Hoàng Quân nói:

- Thừa Công Chúa, nhưng trước cảnh khổ đau của đồng bào, anh em cảm thấy không thể ngồi yên.

Mai Lan mỉm cười:

- Anh Quân, tôi cũng đã từng nghĩ như thế. Nhưng xét cho cùng, đất nước đã rơi vào tay giặc, bên phía ta thì mọi lực lượng hầu như đã tan rã. Quan quân nhà Hồ thì đang chạy tháo thân ở mọi mặt trận. Mọi người đang trong cảnh hoảng hốt tột cùng. Tôi nghe nói có nhiều người đang tìm cách bỏ nước ra đi. Họ có thể chạy qua Chiêm Thành, sang Lão Qua, Xiêm La tỵ nạn.

Ngay trong nhóm chúng ta hiện nay cũng mỗi người một nơi, làm cách nào một sớm một chiều có thể làm nên chuyện. Chúng ta hiện nay là những kẻ tiến thoái lưỡng nan. Sự bình tĩnh và kiên trì rất cần thiết trong lúc này. Bọn Hồ Quý Ly làm loạn chứ không phải tất cả quan quân đương triều làm loạn. Nhiều người đã bị cái thế bất đắc dĩ phải theo Hồ. Vì thế, theo ngu ý, việc chúng ta nên làm lúc này, là trước hết, chúng ta hãy bắt liên lạc với các anh chị em trong nhóm còn thất lạc ở các nơi. Sau đó, chúng ta chia nhau đi liên lạc với những nhóm tàn quân của triều đình để xây dựng lực lượng, một mặt khác, đi tìm một vị anh hùng phục quốc để sửa soạn cho công cuộc kháng chiến chống ngoại xâm. Hãy gạt bỏ mọi tị hiềm, quên đi thù xưa, trước mắt chúng ta hiện nay chỉ còn một kẻ thù duy nhất là Giặc Minh.

Mọi người ngỡ ngàng trước ý kiến vô cùng mới lạ của nàng Công Chúa khôn ngoan, một tràng pháo tay tuy rất nhẹ, nhưng biểu lộ được sự hân hoan của mọi người.

Nhấp một ngụm trà, Mai Lan tiếp:

- Ngày mai tôi có chuyện rời Đông Quan trong một thời gian. Anh chị em phối hợp với anh Lê Quân lập một đường dây liên lạc với anh chị em trong nhóm, rồi tổ chức một cuộc họp mặt chung để chúng ta hoạch định một chương trình cho người đi tiếp xúc với các phe nhóm tâm huyết trong toàn cõi. Nên nhớ là chúng ta hiện nay chỉ là một nhóm người rất nhỏ, tránh đụng độ để bảo toàn lực lượng cho đến khi thực sự chúng ta tạo được một cuộc đại đoàn kết dân tộc, cũng như có được một vị lãnh đạo tài ba, lúc ấy mới là khởi điểm của một cuộc vùng dậy đánh đuổi quân thù. Ai còn ý kiến gì, xin cho biết để chúng ta cùng thảo luận.

Mọi người yên lặng. Lê Quân không thấy ai lên tiếng, mới nói:

- Tôi cũng xin thưa cùng anh chị em trong nhóm là từ nay, Anh Vũ quán sẽ do Mai Lão quản trị để tôi rảnh tay lo việc khác. Sự mở quán cho đến nay đã không có gì bất lợi xảy ra. Từ nay chúng ta vẫn còn chỗ đi lại, liên lạc với nhau tránh phần nào được tai mắt quân giặc và đám tay sai. Tuy nhiên, để phòng bất trắc, chúng ta sẽ phải rất thận trọng, mật hiệu sẽ là phương tiện hữu hiệu để chúng ta liên lạc với nhau. Xin các trưởng khu liên lạc thường xuyên với tôi để chúng ta thống nhất hành động.

Mai Lan tiếp lời:

- Nay mai anh Quân cũng phải tổ chức một nhóm hộ tống các anh chị em cần đi Yên Tử Sơn. Chúng ta phải thao luyện gấp rút, không đến lúc hữu sự thì không còn thì giờ nữa.

Lê Quân đáp:

- Thưa tôi cũng đang lo vụ đó. Xin Công Chúa yên tâm.

Rồi chàng nhìn khắp mọi người vui vẻ tiếp:

- Xin cảm ơn các anh chị đã đến tham dự buổi họp đêm nay. chúng ta có thể chia tay. Xin giữ liên lạc thường xuyên với tôi.

Mọi người yên lặng đứng dậy.

Mai Lan ra đứng ở cuối phòng họp. Mỗi anh chị em đi ngang qua, Lê Quân ân cần giới thiệu với nàng trong sự vui vẻ và cởi mở.

Không mấy lúc căn phòng chỉ còn lại Lê Quân và ba thầy trò Mai Lan.

Mai Lan thông thả ngồi xuống ghế uống nốt chén trà.

Lê Quân kéo ghế ngồi bên nàng chờ đợi.

Đặt chén xuống Mai Lan thân mật:

- Quân ạ! Ngày mai tôi đi Vạn Kiếp. Tôi đã được thầy tôi dạy là ngoài pho binh thư của đức Trần Hưng Đạo ra, khó có chiến thuật nào đuổi được giặc Minh. Tôi đã suy nghĩ kỹ, quả thật lời ngài rất hữu lý.

Lê Quân như bưng tĩnh:

- Biết người biết mình trăm trận trăm thắng. Quả là như vậy. Cuốn binh thư đã xử dụng ngay cái địa lợi của nước mình, bắt kịp được cái thiên thời cũng như lợi dụng được lòng dân để quy nhân tâm về một mối. Giặc Nguyên so với giặc Minh mạnh gấp mấy lần mà còn phải cuốn cờ thua chạy. Thái Thái thật là cao kiến.

Nhưng. Lê Quân bỗng khứng lại. Mai Lan hiểu ý:

- Quân đừng lo. Chuyến này tôi đi Vạn Kiếp vì mục đích đó, và tôi tin chắc mình sẽ thành công.

Rồi nàng chuyển sang vấn đề khác:

- Chuyến đi này tôi có mang theo một người chắc Quân biết Lê Lai chứ, anh ta quyết tâm thoát ly để theo ta mưu đồ đại cuộc. Sau khi đi Vạn Kiếp, tôi sẽ về Yên Tử Sơn bái kiến quý vị Sư phụ tôi, cũng như tham khảo ý kiến các ngài về tình hình đất nước và đưa tin cho các anh chị em đã có thể xuống núi về hợp tác với các anh chị em ở đây. Quân lo phương tiện cho tôi để tôi có thể đi vào ngày mai.

Lê Quân ngẫm nghĩ, rồi thưa:

- Thưa, tôi nghĩ đường bộ hay đường thủy bây giờ đều nguy hiểm. Có điều, mình đi đường bộ, nếu gặp bất trắc, mình dễ xoay xở hơn, ý kiến cô thế nào?

- Việc này có lẽ Quân biết hơn tôi, xin Quân lo giùm.

- Để tôi suy nghĩ và sẽ trình cô ngày mai.

Mai Lan ngập ngừng một lúc, rồi bất chợt hỏi:

- Quân có được tin gì về anh Dung không?

Lê Quân vội đáp:

- Tôi cũng đang định thưa với cô về chuyện đó. Tôi được liên lạc của anh Dung cho biết là anh ấy đã tới xin gặp Đức Giản Định ở Thanh Hóa, nhưng Ngài chưa quyết tâm. Kịp đến lúc có tin Ngài Đặng Tất hàng giặc thì Dung lo về thu xếp việc nhà. Anh Dung đã gặp thân phụ để trình bày điều hơn lẽ thiệt, nhưng nghe đâu Đặng tướng công gạt đi và chỉ nói là ngài đã có chủ đích, con trẻ không được bàn vào.

Mai Lan băn khoăn:

- Quân đã biết tâm can của tôi rồi. Dung cứ nghĩ là phải giúp tôi khôi phục nghiệp nhà. Ôi cái nhà mới mọt đã ăn ruỗng rồi, có dựng lại nó cũng chẳng đứng vững được tới dăm ngày. Tôi phải gặp lại anh ấy.

Lê Quân buồn bã:

- Trong tình thế hiện tại, anh ấy chưa muốn gặp cô đâu, à mà cô còn nhớ Nguyễn Cảnh Dị không? Dung đã liên lạc được với hắn ta.

Mai Lan hơi vui:

- Thế hả, anh đó cũng là tay khá đấy. Càng hay cho chúng ta, tôi nghĩ chúng ta cứ phải như thế, kết hợp được càng nhiều bạn hữu bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Thôi, chúng mình đi nghỉ đi.

Lê Quân thực quyền luyện nòng, nhưng cũng đành đứng dậy chia tay.

Đã sang canh ba rồi mà Mai Lan vẫn chưa chợp được mắt. Qua cánh cửa sổ mở rộng, nòng lặng ngấm mảnh trăng lười liềm lạnh lẽo treo ngang mái lầu, lòng buồn không bút nào tả. Không lúc nào bằng lúc này, Mai Lan cảm thấy nỗi cô đơn vô bờ. Đại sự thì chông chát những khó khăn, hiểm nghèo, gần như không lối thoát, mà người có thể chia xẻ gánh nặng đang chịu trên vai nòng thì không một ai. Lê Hoàng Quân, có thể, nhưng anh ta còn quá nhiều việc phải lo cho tổ chức, khiến không có thời giờ để đóng góp những ý kiến về đường hướng, chiến lược cho Đại Cuộc. Dầu sao nòng cũng là đàn bà, tài thao lược còn sơ cạn, mà Đại Cuộc lại cần những tay kiệt liệt, mưu trí hơn người mới mong có cơ may cứu nước trong thời ngửa nghiêng này. Càng nghĩ, Mai Lan càng thêm bối rối.

Đặng Dung. Đặng Dung, anh cả của Tổ Chức Anh Hào Phù Trần, người mà nòng đang đặt hết hy vọng cho tương lai của đất nước thì mỗi ngày mỗi xa. Hiện nay, chàng như đang hụp lặn trong những nỗi thống khổ tình nhà, nợ nước. Có một người cha hàng giặc giữa lúc quốc biến là một điều nhục nhã không thể nào gột rửa. Dù nòng, dù anh em hào kiệt trong nhóm có khoan dung biết mấy, cái uy tín ban đầu của chàng chắc cũng không thể nào còn nguyên vẹn. Vì thế, Dung cứ lúng túng mãi trong vùng Nghệ An, Thanh Hóa như muốn làm một cái gì để chứng tỏ tấm lòng son sắt của mình. Chỉ còn một hy vọng cuối cùng là Mai Lan phải làm sao tìm cho được cuốn Võ Kinh Bình Thư Yếu Lược của Đức Hưng Đạo, và nhất là bộ Vạn Kiếp Tông Bí Truyền là một bộ kỳ thư rất quý giá chỉ được lưu truyền trong các Vương Tôn nhà Trần giữ những địa vị như Quân Sư mà thôi. Sách này là một của báu gia truyền, không được phép tiết lộ ra ngoài, do đó ít ai được biết tới. Mai Lan cũng chỉ nghe truyền thuyết về nó, chứ thực sự nòng chưa từng được thấy. Dù là của Gia Bảo, nhưng nòng nguyện rằng, vì sự mất còn của Đất Nước, tương lai của Dân Tộc, nếu Trời Phật độ cho nòng tìm được chúng, nòng quyết tâm trao sách cho kẻ hiền tài để mưu đồ Đại Cuộc. Người mà nòng hiện nay đặt hết tin tưởng là Đặng Dung, trang thanh niên anh tuấn mà Mai Lan vừa thương yêu, vừa kính phục.

Đang lúc lòng ngổn ngang trăm mối, bỗng có tiếng gõ cửa rất nhẹ làm Mai Lan định thần.

Ở giường bên, hai nòng Cúc, Hồng cũng đã bừng tỉnh, nhóm người dậy, nghe ngóng. Như một con mèo trườn mình trước địch thủ, nòng Cúc nhẹ nhẹ tiến gần cửa, sè hỏi:

- Ai?

Một giọng thì thào:

- Thưa, Lão Mai đây.

- Có chuyện gì vậy lão?

Giọng nói trở nên thận trọng:

- Thưa có việc khẩn cấp, thiếu chủ tôi muốn trình cùng Công Chúa.

Cúc quay nhìn lại phía Cô Chủ như chờ đợi. Mai Lan sẽ nói:

- Được

Lão Mai nói nhanh:

- Xin cảm ơn Công Chúa, Thiếu Chủ tôi đang chờ Ngài ở dưới phòng khách.

Mai Lan xuống nhanh khỏi giường:

- Lão nói với ông ấy, tôi sẽ xuống ngay bây giờ.

Có tiếng chân dõng dạc rất nhẹ nhàng, chứng tỏ cho Mai Lão cũng là một cao thủ có hạng.

Mai Lan vô phòng trong rửa mặt thay đồ rất mau, rồi trở ra, báo hai cô thể nữ:

- Hai con cứ nghỉ đi, để mai mình còn nhiều việc phải làm.

Hồng nói nhanh:

- Để chị Cúc nghỉ, cô cho con theo hộ giá.

Mai Lan ân cần đáp:

- Thôi khỏi, cứ ở trên này, khi nào cần ta sẽ gọi.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng mở cửa, đi nhanh xuống lầu

Lê Quân đã đợi Mai Lan ở ngay lối đi. Sau cái cúi đầu chào, Lê Quân khẽ nói:

- Có việc quá khẩn cấp nên đã phiền Cô.

Mai Lan gạt đi:

- Đừng khách sáo, Quân.

Lê Quân nhanh nhẹn hướng dẫn nàng vào một căn phòng nhỏ ở sau phòng làm việc. Một bộ trường kỷ khảm xà cừ, nhỏ hơn những bộ bình thường, kê ở giữa phòng. Một đĩa đèn dầu một ngọn vừa đủ sáng.

Lão Mai đã pha được trà, bung ra hai chén nước khói bay nghi ngút, hương sen ngào ngạt.

Lê Quân ngồi đối diện với Mai Lan, không để mất thì giờ, chàng vào ngay câu chuyện:

- Trình Cô, tình hình ở Đông Quan vừa có những biến chuyển rất quan trọng và thực bất lợi cho ta, tôi muốn được thỉnh ý Cô.

Rồi không cần để cho nàng hỏi, Lê Quân tiếp:

- Từ tối hôm qua, các cửa ngõ ra vào Cố Đô Thăng Long đã bị phong tỏa, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập. Không những chỉ có một vạn quân của tướng Minh là Trần Tuấn, mới đây lại được tăng viện thêm năm ngàn quân kỵ nữa. Vì thế mà Đông Đô gần như bị vây hãm ngặt nghèo.

Ngừng một lúc, Lê tiếp:

- Đồng thời, một nhóm không nhỏ người Việt địa phương, bỗng nhiên xuất hiện với băng đồ trên cánh tay phải, được chỉ huy bởi những kẻ lạ mặt, hợp tác với quân giặc kiểm soát các nơi nội thành. Những kẻ này tự xưng là quân binh của Triều Đình mới nhà Trần.

Mai Lan ngắt lời:

- Có lẽ chúng tìm tôi?

Lê Quân khẽ reo lên:

- Công Chúa thực nhạy cảm. Đội thám sát của ta cho tôi biết chúng tìm bắt Cô, mà nghe đâu chúng cũng đã phong thanh được một ít tin tức về tổ chức của nhóm ta nữa.

Mai Lan uất hận:

- Đây chắc chắn là mưu đồ của Dương. Tôi biết trước là có ngày hôm nay mà. Thực không còn ngôn từ nào để nói về hắn nữa.

Lê bản khoăn:

- Việc đã rất gấp, xin Cô định liệu.

Mai Lan rất bình tĩnh:

- Tạm thời chúng ta phải cố gắng bảo toàn lực lượng, hết sức tránh những đụng độ với giặc. Trong khí thế đang lên của chúng, sự đụng độ chỉ là trong chọi với đá, và chúng ta rất dễ bị lộ hình tích và không tránh khỏi bị tận diệt. Quân ra lệnh gấp cho các anh chị em tìm mọi cách lẩn tránh cho đến khi ta tìm được một biện pháp an toàn đưa nhóm thoát khỏi vòng kiềm tỏa của giặc.

Ngừng một lát, nàng tiếp:

- Anh Vũ Quán cũng không thể là nơi tôi trú chân được nữa. Việc đi Vạn Kiếp tạm hoãn. Tôi không thể rời Đông Quan trong cảnh huống này của nhóm được.

Sau một lúc suy nghĩ, Mai Lan nói rất chậm:

- Tôi lánh sang chùa Bạch Mã. Phương Trượng là một bậc trưởng thượng của tôi. Tôi chắc không thể về kịp bên Báo Thiên.

Rồi nàng đứng dậy, nói mau:

- Gọi giùm Lai, bảo sửa soạn đi gấp.

Khi bốn người vừa xuống hết cầu thang lầu thì bên ngoài cửa quán đã có tiếng đập cửa rất gấp.

Lê Quân nói thầm rất nhanh với Lão Mai, rồi cả năm biến ra phía sau.

Trăng hạ tuần đã khuất sau non đòai, trời đất tối như bưng. Bãng qua khu lau sậy ven sông, vượt tắt qua mấy thửa vườn rau của dân ngoại ô, năm người đã tới trước cửa tam quan chùa Bạch Mã. Không chờ gọi cửa, năm người nhảy qua bức tường thấp của chùa vào bên trong một cách an toàn và nhẹ nhàng.

Trong bóng tối, Mai Lan sẽ nói với Quân:

- Huyền Giác Đại Sư là bậc trưởng thượng của tôi, nhưng ít ai biết tới lý lịch của Ngài. Ngài có biết tôi. Minh cũng cứ tạm ở đây một thời gian để nghe ngóng tình hình thế nào rồi sẽ liệu.

Rồi nàng nói mau:

- Bán hương Thọ Xương. Thôi Quân đi đi.

Lê Quân hiểu ý:

- Xin cô bảo trọng. Rồi trong chớp mắt, chàng biến nhanh vào bóng đêm.

Phải gõ cửa ba lần mọi người mới nghe thấy tiếng dèp nhè nhẹ từ trong đi ra. Rồi một giọng rất khoan thai, nhưng nhỏ, chỉ vừa đủ nghe vọng ra:

- Mô Phật, đêm khuya thí chủ cần gì nơi cửa chùa?

Như đã có chủ ý từ trước, Mai Lan ra hiệu cho Lê Lai.

Hiểu ý, Lê từ tốn đáp:

- Bạch thầy, chúng con là học trò chạy loạn qua đây, muốn xin nương nhờ cửa Phật một đêm.

Cánh cửa từ từ mở một cách thận trọng. Tia sáng yếu ớt của đĩa đèn một ngọn le lói hắt trên khuôn mặt già nua, khắc khổ của một Đại Sư thấp và gầy guộc. Ngài đưa cao ngọn đèn mờ soi nhìn từng người, giọng vội vã:

- Xin mời vào.

Đại sư chờ cho cả bốn đã vào hết bên trong, rồi cẩn thận khóa trái cửa lại.

Ngài tiến lên trước, nói khẽ:

- Xin mời.

Không đợi ai đáp ứng, ngài nhẹ nhàng đi trước dẫn đường. Qua hết một hành lang hẹp và ngắn, mọi người tới một căn phòng rộng, có nhiều dãy bàn ghế kê rất ngay ngắn, trai phòng. Vì cả ba nàng đều vận nam trang và không lên tiếng nên nhất thời Đại Sư chưa phát hiện được Ngài đưa mọi người tới một đầu dãy bàn ở giữa, kéo một chiếc ghế tượng trưng trung mời:

- Xin tạm ngồi đây để tôi đi dọn chỗ cho quý vị nghỉ. À quý vị đã dùng bữa tối chưa, cũng xin cho biết để nhà chùa liệu.

Đã đến lúc Mai Lan phải lên tiếng vì vị sư trước mắt chính là Huyền Giác Đại Sư.

- Bạch Đại Sư không nhận ra con sao?

Giọng nữ của Mai Lan làm nhà sư không dấu được sự sửng sốt. Ngài như cố vận nhãn tuyến để nhìn cho thực rõ người vừa hỏi ngài. Tuy không lên tiếng nhưng ngài hơi lắc đầu chứng tỏ chưa nhận ra được người quen.

Mai Lan khẽ cười, đứng dậy tiến nhanh lại phía ngài, nắm bàn tay gầy guộc của ngài, lắc nhẹ:

- Thiên Lan đây, Cậu nhận ra con chưa?

Bình thường, với một vị xuất gia, con cháu cũng không được ăn nói đường đột như vậy. Nhưng trong tình thế này, Mai Lan không muốn giữ thói thường tình mà thân mật hỏi Đại Sư như thế. Huyền Giác Đại Sư khẽ reo lên vui sướng:

- Thiên Lan. Có phải đúng Thiên Lan đây không?

Có tiếng nấc nhỏ.

- Có phải Thiên Lan thực không?

Mai Lan nghẹn ngào:

- Thừa cậu, chính con đây.

Bọn Lai ngờ ngạc trước cuộc gặp gỡ của hai người...

Ngay cả Cúc và Hồng, tuy đã theo hầu Mai Lan từ lâu, nhưng hai nàng chưa bao giờ nghe đến tên Thiên Lan.

Đĩa đèn được đốt thêm ngọn nữa.

Huyền Giác Đại Sư như quên hết mọi chuyện chung quanh, kéo Mai Lan ngồi xuống bên ngài, nhó mắt nhìn nàng thực lâu, rồi thở dài:

- Cháu thực giống mẹ cháu, nếu không cậu cũng không thể nào tin được.

Đại Sư yên lặng một hồi lâu, rồi khẽ thở dài:

- Khi vụ công án năm Mậu Dần đổ bể, cậu có tìm cách vào cung liên lạc với cháu, nhưng tới nơi thì gia đình đã tan nát, mỗi người một phương. Chính cậu cũng phải mai danh ẩn tích cho tới ngày nay.

Mai Lan giọng xa vắng:

- Thừa cậu, khi các ngài Thái Bảo Trần Nguyên Hãn, Thượng tướng quân Trần Khắc Chân bị hại, có tới gần bốn trăm người nữa bị giết theo thì Trần Gia coi như bị diệt. Các anh con bị ruồng bắt gặt gao, may nhờ phúc ảm của tổ tiên nên cũng thoát nạn. Riêng con, vì là gái, vả lại mẹ con chỉ là một vương phi nên con được

cứu ra ngoài dễ dàng. Con được đưa về sống trên Yên Tử Sơn, trong am Vân Tiêu. Tuy nhiên, trong thời gian sau, con cũng phải cải tên là Mai Lan, và tên này con vẫn còn giữ đến ngày nay.

Bọn Lê Lai ngồi nghe mới vỡ lẽ. Nhất là Lê Lai, chàng vô cùng ngạc nhiên vì không ngờ người thiếu nữ mà chàng mới quen mấy bữa nay lại chính là vị Công Chúa mà chàng hằng ngưỡng mộ, nhưng chưa từng có hân hạnh được gặp mặt.

Huyền Giác Đại Sư cao giọng:

- Gần đây, cậu có nghe nhiều người nhắc tới Mai Lan Công Chúa, cậu cứ thắc mắc không hiểu đó là vị nào trong hoàng tộc, vì các công chúa của Trần Gia thường mang chữ Thiên, không ngờ lại là cháu.

Mai Lan mỉm cười:

- Thực ra, con cũng mới được tin cậu ở đây, và cũng muốn đến thăm cậu lắm. Nhưng tình trạng của con hiện nay rất ngặt nghèo, không những bọn Hồ không nghĩ đến tình Ngoại tổ của chúng con mà luôn luôn tìm cách tận diệt cho tới những giọt máu cuối cùng của Trần Gia, mà ngay cả bọn xú nhân của Trần Gia cũng muốn loại trừ chúng con nữa. Vì thế, nếu con đến đây lại khiến cậu mang thêm họa mà thôi. Xin cậu cũng tha lỗi cho con.

Đại Sư bùi ngùi:

- Gia đình ngoại chỉ có hai chị em. Mẹ cháu mất sớm, cậu lại xuất gia từ nhỏ, nghĩ đến cảnh côi cút của cháu, trong buổi suy tàn của Trần Gia, nhiều khi cậu muốn rớt nước mắt, nhưng cũng không biết làm sao được.. Bây giờ biết cháu chính là Mai Lan Công Chúa, người mà sĩ phu trong nước đang ngưỡng vọng, cậu thực phần khởi vô cùng. Trong cơn quốc biến, thân già như cậu không làm được điều gì ích lợi cho sơn hà xã tắc, nghĩ cũng nhục.

Mai Lan an ủi:

- Cậu đừng nghĩ thế. Công lao của cậu đã ban cho anh chị em chúng con trong những năm tháng cậu ngồi giảng sách trong cung, những lời dạy vàng ngọc đó đã hun đúc tinh thần chúng con, khiến ngày nay chúng con biết sống ra con người, biết tôn trọng quyền lợi thiêng liêng tối thượng của Tổ Quốc, lẽ sống còn của Dân Tộc để không nhúng tay vào việc cồng rắn về cán gà nhà cũng đủ để cậu hãnh diện với mọi người. Chúng con là kẻ được may mắn thừa kế cái tinh thần cao thượng đó, sẽ cố gắng noi theo gương tiền nhân để chung lo Đại Cuộc với toàn dân trong những ngày sắp tới.

Bỗng Đại Sư như chợt nhớ ra điều gì, hỏi:

- Thế đêm nay con đến đây có việc gì vậy?

Mai Lan cũng sực nhớ tới hoàn cảnh của mình, thưa:

- Thưa cậu, như con đã vừa trình bày với cậu là tình cảnh của chúng con bây giờ rất ngặt nghèo. Bọn Hồ tuy tan rã, nhưng mới đây, một người xưng là Hoàng

Tử Dương, em của Trần Khang tức Trần Thiêm Bình, từ Lão Qua về, cầu kết với giặc Minh để mưu đồ khôi phục Triều Trần. Phụ Hoàng con thì nhiều Phi Tần, nên nhất thời cũng không thể kiểm chứng được gốc tích của bọn Trần Thiêm Bình, thành ra hiện nay chúng con đang phải cắn răng chịu nhục. Vì việc này mà đâu đâu dân chúng cũng ta thán Trần Gia đang rước voi về dày mò. Và từ chiều hôm qua, bọn chúng đã đem thêm quân kỵ về vây kín Đông Quan để truy tầm con và nhóm Phù Trần. Lẽ ra sáng mai con sẽ đi Vạn Kiếp, nhưng vì biến cố này, con bắt buộc phải ở lại. Trong thành này hiện còn rất nhiều anh chị em đang trông cậy vào con, nếu con bỏ trốn lấy một mình là con đã phản bội bè bạn, tham sinh úy tử. không xứng đáng là một con người. Dù phải hy sinh tính mạng cho bè bạn được sống, cho Đại Nghĩa thành công con cũng không tiếc..

Đại Sư gật gù tán thưởng lời khí khái của cô cháu.

Riêng với Lê Lai, chàng cảm động đến trào ra nước mắt, niềm cảm khái ngàn ngút bốc cao trong tâm hồn vốn đã kiên cường của chàng. Chàng tự nguyện sẽ hiến thân cho tổ quốc và sẽ không từ chối bất cứ một hy sinh nào để đại cuộc đạt tới thành công.

Mai Lan tiếp:

- Cái khó khăn của con lúc này là làm sao bảo vệ được lực lượng mình mà không phải đụng độ với giặc, cùng lắm là sẽ đưa anh chị em thoát khỏi Đông Quan. Để tránh cho cơ sở khỏi bị lộ vì sự có mặt của con, nên đêm nay con đã mạo phép hy sinh sự an toàn của cậu, lên đây nhờ trú chân một thời gian để tìm biện pháp đối phó với tình hình quá khẩn trương hiện nay.

Rồi nàng quay sang Lê Lai, giới thiệu:

- Con thực vô ý, thưa cậu, đây là anh Lai, con của Lê Thức Đại Nhân. Còn kia là hai em Thu Cúc, Thu Hồng học trò của con.

Bọn Lê Lai chính thức cúi đầu chào ra mắt Huyền Giác Đại Sư.

Huyền Giác Đại Sư khẽ cười:

- Cháu đừng lo cho cậu. Đến nước này cậu còn nghĩ gì đến hiểm nguy nữa. Thấy cháu lớn khôn, nên người là cậu mãn nguyện lắm rồi. Giờ có phải hy sinh cái thân già này cho bọn trẻ các cháu, cậu cũng nào có từ nan. Các cháu có đói không, để cậu kiếm cái gì ăn lót dạ nhé.

Mai Lan đỡ lời:

- Thôi, cảm ơn cậu, hồi hôm chúng con cũng dùng bữa muộn, nên cũng chưa đói.

Rồi nàng nhìn lên khuôn mặt già nua của Đại Sư tâm tình:

- Con thấy cậu cũng không khác xưa là bao. Hồi còn ở trên Yên Tử Sơn, các vị Đại Sư của Trần Gia cũng mấy lần chiều con, cho người đi tìm kiếm cậu, nhưng đều không kết quả.

Đại Sư thở dài:

- Cậu chạy mãi sang Chiêm Thành. Thăng Quý Ly cứ thâm thù cậu ngay từ ngày cậu ngồi giảng sách trong cung. Những buổi cậu thuyết pháp ở chùa Khai Quốc là không bao giờ nó thêm dự. Vì cậu thận trọng nên nó chưa có cơ gì để hại cậu đó thôi. Vì cháu mà cậu cứ lần lựa ở trong thành mãi. Nhưng sau khi Phụ Vương cháu băng hà là cậu biết có ở lại cũng không giúp gì được cho cháu, mà còn nguy hại đến tính mệnh, nên cậu đã phải cắn răng ra đi. Đến vụ công án năm Mậu Dần cậu biết là không thể ở lại trong nước được nữa, cậu mới theo một vị đại sư gốc Chiêm vào Nam trú ngụ ngay tại Đồ Bàn.

Cách đây nửa năm, vị sư huynh của cậu là Phương trưởng chùa Bạch Mã này viên tịch, vì giữ giới luật của vị cố Sư Phụ, cậu mới về đây trụ trì. Và lại, cậu cũng đã chán cảnh lưu vong lắm rồi. nó vừa tủi nhục, vừa tỏ ra mình quá hèn, thà rằng về đây đối đầu với sóng gió, thi gan với hiểm nguy, sát cánh với bằng hữu, quyền thuộc để nâng đỡ cứu giúp nhau trong thời hoạn nạn, còn hơn cái kiếp sống thừa nơi đất khách quê người. Phật không thể ở trong một cõi tâm chứa chất những hẹp hòi, yếu hèn, vị kỷ.

Trầm ngâm một lát, Đại Sư tiếp:

- Và vì về đây, cậu mới phát giác ra một âm mưu vô cùng thâm độc, có thể đưa tới đại ách cho Đạo Phật ở nước ta.

Bọn Mai Lan giật mình kinh hãi, Lê Lai khẻ lên tiếng:

- Bạch Đại Sư, âm mưu đó từ đâu tới?

Huyền Giác Đại Sư hướng về Lê Lai dần từng tiếng:

- Từ Trung Quốc. Đó cũng là một trong những mục đích chính của cuộc xâm lăng của giặc Minh ngày nay Mai Lan và cậu Lai đến đây đêm nay là vạn phúc cho tôi cũng như tương lai của Phật Giáo đời chúng ta. Mấy ngày nay, tôi như người ngồi trên lửa đỏ, không biết cách nào thông tin với liệt vị Đại Sư trong toàn cõi, nhất là các vị Đại Sư trưởng thượng của Trúc Lâm phái trên Yên Tử Sơn. Nếu Mai Lan và cậu Lai chưa mệt thì tôi xin trình bày cặn kẽ để hai người mang cái sứ mạng cứu nguy Phật Giáo nước Nam đi truyền bá tới Phật Giáo đồ trong nước.

Lê Lai khảng khái thưa:

- Bạch Đại Sư, chúng con xin lắng tai nghe lời dạy vàng ngọc.

Huyền Giác Đại Sư vào phòng bên, bung ra một ấm nước và một khay chén.

Hồng và Cúc vội đứng lên đỡ lấy. Hai nàng bày chén và rót nước, mùi trà sen thơm ngát.

Đại Sư mời:

- Minh dùng trà cho đỡ buồn ngủ.

Bọn Mai Lan lãnh ý, vui vẻ uống nước.

Sau một tuần trà, Huyền Giác Đại Sư mới lấy giọng nói:

- Vào đêm mồng sáu tháng rồi, tức cách nay vừa đúng nửa tháng, khoảng quá giờ tỵ, một nhà sư Trung Hoa đã trốn vào đây. Nhà sư này bị tên ghim trên lưng thấu tới ngực trước, thương thế rất trầm trọng. Cậu có băng bó vết thương, nhưng tình trạng mỗi lúc một nguy kịch. Khi biết mình không qua khỏi, ngài mới hỏi cậu:

- Xin đạo hữu cho bản tăng gặp phương trượng của quý tự

Đại Sư nói tiếng Việt rất khá. Sau khi biết cậu chính là người ngài muốn gặp, Đại Sư mới tiếp:

- Bạch Phương Trượng, bản tăng là người Trung Hoa, nhưng cũng đã từng được sang An Nam nên có thể nói được chút ít tiếng Việt. Bản tăng từ trong trại quân Minh Triều trốn sang đây, có việc rất cơ mật muốn bạch cùng quý vị Cao Tăng của quý quốc.

Ngài ngưng nói vì quá mệt, sau một lúc lâu mới tiếp:

- Nhưng chắc bản tăng không còn thì giờ nữa, nên xin bạch cùng Phương Trượng. Xin Phương Trượng hết sức quan tâm đến vấn đề này, vì nó định đoạt sự sống còn của Phật Giáo của cả hai nước Trung Hoa và Đại Việt.

Nói tới đây, vị Đại Sư gần như kiệt lực, phải một thời gian khá lâu, ngài mới mệt nhọc tiếp:

- Phương Trượng ơi, chắc tới giờ tôi phải đi rồi, cuộc xâm lăng của Minh Triều kỳ này không những mang tính chất chính trị, mà nó còn là một cuộc xâm lăng tôn giáo nữa, mà tôi là một người trong đoàn tăng sĩ lãnh trách nhiệm trong cuộc xâm lăng tôn giáo này. Nhưng tôi không thể phản bội sư môn, phản bội Phật Tổ để làm tay sai cho Ma Giáo. Chính vì thế mà tôi đã liều mạng sống để đưa tin tới Phương Trượng đêm nay.

Đại Sư ngưng nói, lấy trong áo ra một ống quyển, trao cho cậu, rồi nói những lời dặn dò cuối cùng trước khi viên tịch:

- Tất cả cái âm mưu hiểm độc đó nằm trong ống quyển này, Phương Trượng đừng phụ lời ủy thác của bản tăng.

Sau đó, ngài mê man và viên tịch vào sau giờ sửu.

Mai Lan khẽ hỏi:

- Thưa cậu, tập tài liệu đó nói gì?

Huyền Giác Đại Sư không trả lời ngay vào câu hỏi, ngài thu thả nói:

- Trước hết, chúng ta phải đi ngược lại lịch sử Phật Giáo ở nước ta. Phật Giáo tuy mang tiếng là từ Trung Quốc truyền sang nước ta vào những năm cuối đời Hán Linh Đế, nhưng thực sự, người nước ta đã theo đạo Phật từ rất lâu, trước cả khi Đạo Phật được truyền bá vào Trung Quốc. Vì thế, sau này các Thánh Tăng của ta tuy vẫn theo lý thuyết của Đức Thế Tôn, nhưng lại lập ra các môn phái riêng như

phái Tỳ Ni Đà Lưu Chi, phái Vô Ngôn Thông, phái Thảo Đường và nhất là phái Trúc Lâm của Trần Gia.

Ngưng lại để nhấp một chút trà, Đại Sư tiếp:

- Do đó, Phật Giáo của ta hoàn toàn độc lập với Trung Quốc, và được các triều đại tích cực ủng hộ, nên về đạo pháp đã tiến rất xa, các sách nghiên cứu và kinh kệ đã được trước tác và phiên dịch rất nhiều. Hơn nữa, các vị Tôn Sư trong các môn phái đều nghiên cứu song hành Phật pháp và Võ đạo, nhất là Võ Đạo Dân Tộc, nên nền Võ Thuật nước nhà đã tiến những bước rất dài. Tuy có khác nhau về môn phái, nhưng các vị tôn sư đều là những người có lòng ái quốc cao độ, nên đã đóng góp tài trí rất nhiều trong việc chính trị, và nhất là luôn luôn sát cánh với toàn dân để đối phó với biết bao cuộc ngoại xâm, ở mọi thời đại của lịch sử nước nhà.

Mai Lan ngắt lời:

- Con nghe nói phái Thảo Đường do Lý Gia sáng lập?

Đại Sư cười, đáp:

- Đúng, năm Kỷ Dậu đời Lý Thánh Tông, nhà vua đi bình Chiêm, có bắt được một vị Đại Sư người Tàu, nhưng tu ở đất Chiêm, pháp danh là Thảo Đường. Nhưng Hoàng Thượng thấy Đại Sư là một Phật Gia uyên bác, nên sắc phong ngài làm Quốc Sư để hoàng dương đạo pháp. Vị Đại Sư này lập ra phái Thảo Đường và nhà vua là một đệ tử của phái này, mà chính cậu cũng là một đệ tử.

Mai Lan cười nhẹ:

- Sư Phụ của con cũng thuộc môn phái Thảo Đường.

Huyền Giác Đại Sư hơi lắc đầu:

- Tuy nhiên không phải vị tỳ khố nào cũng là một cao thủ võ lâm, như cậu chẳng hạn.

Rồi để khỏi mất thì giờ, Đại Sư nói tiếp:

- Vì các môn phái Phật Giáo của ta có ảnh hưởng quá lớn trong dân gian cũng như nền thịnh suy của đất nước, nên đã làm cho mọi triều đại bên Trung Quốc lưu tâm rất nhiều. Kịp đến khi Chu Nguyên Chương đánh đổ được nhà Nguyên lập nên nhà Minh thì vấn đề diệt Phật Giáo được đặt ra.

Lê Lai ngập ngừng thưa:

- Bạch Đại Sư, con nghe nói Chu Nguyên Chương trùng hưng Phật Giáo Trung Hoa?

Đại Sư hơi lắc đầu:

- Chúng ta đều bị gạt. Thực ra, Chu Nguyên Chương xuất thân là một Đường Chủ của một giáo phái bí mật, được đời gọi là Ma Giáo. Giáo phái này không phải là một phái của Phật Giáo, mà nó có một nguồn gốc rất bí mật. Ma Giáo được tổ

chức rất chặt chẽ, vừa có tính cách thần bí, vừa có tính cách chính trị. Giáo chúng được tổ chức thành đoàn ngũ chiến đấu. với những giáo luật khắt khe, tàn bạo. Nhờ lực lượng này mà Chu Nguyên Chương đã dẹp được nhà Nguyên đang trong buổi suy tàn và lập ra Minh Triều. Nhưng vì Phật Giáo là một tôn giáo rất mạnh và có ảnh hưởng sâu rộng về chính trị trong nước, nên ngay khi bình định được thiên hạ, Minh Chủ sợ dân chúng không chấp nhận cái nguồn gốc Ma Giáo của mình, nên hẳn ta mới tạo ra những hành động có tính cách phục hưng Phật Giáo để lấy lòng dân, nhưng thực sự Ma Giáo vẫn là một lực lượng nòng cốt của triều đại. Trong các chùa chiền, các vị cao tăng uyên bác dần dần hiếm đi, và thay thế vào đó bằng một lớp tăng sĩ mất gốc, tiếng là thờ Phật nhưng hành vi thì tà mị. Và không lâu, Phật Giáo biến thành một thứ tôn giáo phù chú, bùa yểm, lẫn lộn với các tà giáo như Lạc Ma Giáo, Phù Chú Giáo và các vị sư trở thành các thầy cúng, thầy phù thủy.

Bọn Mai Lan ngồi nghe cảm thấy sợ hãi vô cùng. Đại Sư nói tiếp:

- Phật Giáo bên Trung Quốc hiện nay đang trong thời mạt vận. Chu Nguyên Chương đã thao túng được các giới trong nước, khiến các vị phật gia chân chính trở nên cô lập và mai một dần.

Đại Sư uống thêm chén trà, cao giọng:

- Sau khi đã thành công trong vấn đề Phật Giáo ở Trung Quốc, Minh Triều mới bắt đầu quay sang nước ta và vấn đề Phật Giáo của ta đã được hoạch định thành một âm mưu vô cùng thâm độc, mà ý cao tăng Trung Hoa tới đây gọi là một cuộc Xâm Lăng Tôn Giáo.

Bọn Mai Lan đã bắt đầu thấy vấn đề hơi ló dạng. Đại Sư tiếp:

- Khi nghe nói tới xâm lăng tôn giáo, cậu cũng không thiếu gì. mãi sau khi đọc tập tài liệu của Trí Thông Hòa Thượng, tên vị Đại Sư, cậu mới vỡ lẽ và sợ hãi vô cùng.

Ngài đứng dậy, đi nhanh vào phòng, một lúc sau, mang ra một ống quyển nhỏ bằng cỏ tay một đũa bé, dài hơn gang tay, cẩn thận lấy ra một tập giấy nhỏ trải ra mặt bàn, tiếp:

- Đây là ống quyển của Trí Thông Hòa Thượng, trao cho cậu. trong đó có kế hoạch thôn tính nền Phật Giáo Đại Việt. Tóm tắt là cùng sang với đoàn quân xâm lăng, có chừng một trăm tăng chúng của Ma Giáo. Nhờ thế lực của quân Minh, chúng sẽ chia nhau tiến chiếm các chùa chiền của chúng ta, lấy cơ là để trùng hưng Phật Giáo Đại Việt. Sau đó, chúng sẽ có những kế hoạch tàn phá tới tận cõi rề nên Đạo Pháp của chúng ta mà các Tổ Sư ta đã mất hàng bao trăm năm mới xây dựng lên được. Một phát tên sẽ bắn chết hai chim: Phật Giáo chân chính sẽ bị Ma Giáo tận diệt, đồng thời nền võ học của dân tộc cũng bị mai một theo. Do đó, mà Dân Tộc ta sẽ mất dần sức đề kháng để đất nước này sẽ vĩnh viễn trở thành một quận lỵ của Bắc phương.

Mắt Đại Sư trở nên xa vắng:

- May thay, nhờ sự hy sinh cao cả của Trí Thông Hòa Thượng, một vị cao tăng trà trộn trong đám sư xâm lăng đã vì Phật Pháp mà đưa tin này đến cho chúng ta, để chúng ta có đủ thì giờ tìm biện pháp đối phó trước cơn pháp nạn.

Huyền Giác Đại Sư quay sang Mai Lan:

- Thiên Lan Công Chúa, có lẽ đây cũng là cơ duyên, kể từ lúc này, cháu mang cùng một lúc hai sứ mạng, vừa cao cả, vừa khó khăn nguy hiểm, đó là sứ mạng cứu nguy Dân Tộc và Phật Giáo Đại Việt.

Đại Sư vừa nói, vừa trao ống quyển cho Mai Lan.

Mai Lan mắt rung rung lệ, tay hơi run đờ lấy nó trên tay Đại Sư nhưng giọng cương quyết:

- Con xin lãnh ý.

Trời về đêm mà bọn Lê Lai, Thu Cúc, Thu Hồng thấy mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Đợi cho Mai Lan cất cẩn thận ống quyển vào trong bọc, Đại Sư mới thông thả nói:

- Cậu không ngờ công chuyện nó diễn biến mau lẹ đến thế, vì sáng hôm qua, cậu đã tiếp một tên trong đoàn tăng sĩ xâm lược. Hẳn thuyết cậu về mục đích phát triển Phật Giáo của nhà Minh, về sự ích lợi và thức thời của sự hợp tác của chúng nó, và nó "hứa" hai hôm nữa sẽ đưa đến đây hai tên tăng sĩ Trung Hoa và nhiều kinh sách mang từ Tàu sang để "giúp đỡ" cậu hoằng dương đạo pháp. Như thế là chúng đã bắt tay vào việc rồi. Các chùa chiền của chúng ta sẽ lần lượt bị nhóm Ma Giáo này khống chế.

Đại Sư trở nên buồn rầu:

- Thực chưa kịp hội ngộ đã đành chia phôi, rồi ra Công Chúa cũng không thể trú ngụ ở đây với cậu được hơn một ngày.

Trước tình thế này, Mai Lan cũng hoang mang.

Bỗng Huyền Giác Đại Sư sáng mắt lên:

- Thiên Lan, sắc sắc, không không là lẽ ảo diệu nhất của Phật pháp, nơi an toàn nhất là nơi không có một chút an toàn.

Mắt Mai Lan rực sáng, nàng reo lên:

- Cám ơn cậu đã chỉ điểm, con đã ngộ được lời của cậu rồi. Trời cũng đã gần sáng, xin mời cậu đi nghỉ. Chúng ta cần phải dành sức cho những cam go của ngày mai.

- Cháu nói rất phải.

Đại Sư đứng dậy ngay, hướng dẫn mọi người về khách trú phòng ở dãy nhà ngang.

Bên ngoài trời mờ sương. có lẽ đã sang canh tư.

Trời hừng đông.

Năm bát cháo đậu xanh thơm ngát, khói bay nghi ngút. Đĩa đường thẻ Thanh Hóa vàng đậm đặt bên cạnh đĩa cà ghém nén trong trong. Bữa ăn điểm tâm của Huyền Giác Đại Sư đãi cô cháu Công Chúa và bọn Lê Lai.

Huyền Giác Đại Sư cầm lấy chiếc thìa sứ, mỉm cười:

- Các cháu dùng tạm chút lót dạ.

Rất tự nhiên, Mai Lan lấy một tô đặt trước mặt, liếc nhanh về phía Lai:

- Đại Sư ban lộc, chúng ta cứ tự nhiên dùng.

Đại Sư cười:

- Cửa nhà chùa thì đều là những món ăn thanh đạm như thế này, cậu Lai đừng chê nhé.

Lê Lai vội vã đỡ lời:

- Đại sư dạy quá lời. chúng con đâu dám.

Nói xong, chàng cũng lấy phần mình, cầm lấy một chiếc thìa sứ, chàng lễ phép:

- Xin phép Đại Sư và Công Chúa.

Lần đầu tiên Mai Lan nghe lời xưng hô này của Lai, nàng liếc xéo chàng ta, mỉm cười:

- Không dám.

Đại Sư quay lại phía hai cô thể nữ đứng hầu sau lưng Mai Lan, vui vẻ nói:

- Cả hai cháu Cúc, Hồng nữa.

Thu Cúc vội thoái thác:

- Bạch Đại Sư cho phép chúng con đứng hầu.

Đại Sư mỉm cười nhìn Mai Lan. Ngài không dám đường đột tự quyết định vì dù sao việc này là quyền của nàng.

Mai Lan hiểu ý, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Thôi, ta cũng mạn phép Đại Sư, hai con cùng ngồi ăn đi. Mình còn nhiều chuyện phải làm gấp.

Hai cô thể nữ lưỡng lự một chút, rồi cùng ngồi xuống bàn, lấy phần mình, lễ phép thưa:

- Chúng con xin mạn phép.

Mai Lan múc một thìa cháo, nhấp thử, cười khen:

- Tuyệt, mỗi sáng được ăn lót dạ thứ cháo đậu này, con cũng muốn đi tu. Ai nấu mà khéo thế cậu?

Huyền Giác Đại Sư nghe cô cháu pha trò, rất thích thú, nói mau:

- Cậu chứ ai.

Mai Lan reo lên:

- Cậu Con không ngờ cậu giỏi bếp núc đến thế. Con chiu chút. Gạo tám đây, nên chi cháo thơm ngon thế này.

Đại Sư thông thả nói:

- Nhưng cháu nên nhớ đây là bữa sáng đãi khách quý của cậu, chứ không phải sáng nào nhà chùa cũng dùng như thế này.

Nghe Đại Sư nói, cả bọn đều cười rộ. Mai Lan giọng thực ngậm ngùi:

- Từ ngày mẹ con mất, cho mãi đến hôm nay con mới được săn sóc và ăn bát cháo ngon như thế này.

Im lặng. Đại Sư mắt rung rung cảm động. Ngài mừng tượng đến người chị gái thân yêu nhưng bạc phước thuở nào. Ngài như quên mình là một Đại Sư phương trượng một ngôi chùa tăm tiếng, mà chỉ còn là một người cậu ruột trước cô cháu xinh đẹp và đáng tội nghiệp. Nếu không có bọn Lê Lai, chắc hai cậu cháu đã ôm lấy nhau khóc rờn rồi.

Những phút xúc động cũng qua mau. Đại Sư hơi lắc đầu, rồi đẩy ra đường thề về phía khách, thân mật:

- Các cháu ai thích ngọt thì dùng đi. Món cháo đậu xanh ăn với cà nén cũng là một món quốc hồn quốc túy của mình đấy.

Lê Lai với tay lấy một miếng đường, thả vào bát mình, khẽ nói:

- Xin Đại Sư.

Cả bọn vừa ăn, vừa khen cháo ngon luôn miệng làm Huyền Giác Đại Sư vô cùng sảng khoái.

Mai Lan bỗng ngưng ăn, nói:

- Sáng nay chúng ta phải hết sức thận trọng. Ăn xong, Hồng và Cúc sẽ giả bộ làm khách thập phương ra lễ ở chùa ngoài. Các con phải cẩn thận để ý những khách đến chùa, vì thế nào tụi giặc cũng cho người đi dò la tung tích của ta ở các chùa chiền. Anh Lai chịu khó ra trước sân chùa giả dạng làm ông thầy bói để tiếp ứng hai đứa nếu chẳng may có chuyện gì bất lợi xảy ra. à, anh có mang cái áo lương thâm nào không?

Lê Lai nhanh nhẩu đáp:

- Thừa có.

- Rất hay. Cần nhất là chúng mình đừng vọng động, nếu thực sự chưa có gì quá nguy đến tính mạng. Trường hợp vạn nhất đám sư Minh có đến chùa ngày hôm nay, trước ước hẹn với Đại Sư của chúng ta vào sáng mai, ngoài đó, ai cứ lo giữ gìn hình tích của mình đừng bận tâm gì về tôi ở trong này. Mình cố gắng kiên trì cho tới tối nay, tôi sẽ có biện pháp an toàn.

Huyền Giác Đại Sư ngạc nhiên vì thấy cô cháu phân phối công việc một cách chuẩn xác và mau lẹ, không khác một người lịch duyệt và có bản lĩnh thượng thừa.

Ngừng một lát, Mai Lan tiếp:

- Trong trường hợp động thủ, ba người phải tiếp ứng nhau chặt chẽ, ta cần thanh toán chiến trường thực lẹ. Cứ bình tĩnh chiến đấu. Sau khi xong, phải chạy gấp ra phía sau chùa đợi tôi.

Lê Lai được Mai Lan gán cho bộ râu mép, trái chiếc chiếu con dưới một gốc cây đại cổ thụ ở một góc chùa, bày tráp và một lư hương nhỏ, khói bay nghi ngút. Chàng ra dáng chững chạc, ngồi đợi khách coi bói và giải xâm. Cúc và Hồng thì áo tứ thân, thắt lưng xanh, chít khăn mỏ quạ, đang lễ trước tiền điện y như hai tín nữ mộ đạo.

Bên trong Tàng kinh các ở phía sau chùa, Mai Lan ngồi đối diện với Huyền Giác Đại Sư. Nàng hỏi Ngài:

- Cậu thấy có gì sơ hở không?

Huyền Giác Đại Sư lắc đầu:

- Chu đáo lắm rồi.

Mai Lan như đã sẵn định kiến, bình tĩnh nói:

- Nếu tụi nó y hẹn vào ngày mai mới tới đây thì là nhất, bằng không cháu cứ lánh mặt đi là xong, cậu hãy lo nơi ăn chốn ở cho chúng, cố gắng đãi ngộ chúng thực chu đáo, cháu chỉ cần ở đây tới tối mọi việc sẽ đâu vào đó.

Nàng nhìn quanh căn phòng rộng với những kệ kinh sách chạy dài theo bốn bức tường và năm dãy kê song song ở giữa, khẽ thở dài:

- Những bộ chân kinh quý báu này rồi đây sẽ bị tịch thu hết cả. Thực đáng tiếc! Mưu đồ của giặc thực quả sâu hiểm cậu nhỉ.

Đại Sư than thở:

- Tiếc làm gì cháu, cả giang sơn gấm vóc này, cả dân tộc này đều mất về tay chúng thì còn xá gì mấy cuốn sách vô tri.

Mai Lan khẽ gật đầu:

- Lời cậu dạy rất phải, nước đã mất thì mọi sự đều mất, cả cái thân xác của cậu, của con cũng trở thành nô lệ của chúng rồi còn gì. Tiếng nàng trở nên nghẹn ngào.

Một lúc sau, Huyền Giác Đại Sư nói:

- Tuy nhiên, cậu cũng đã chôn đi được một số sách quý, nhất là những kinh kệ, sách giáo lý, đạo pháp do các vị thánh tăng của ta trước tác, hy vọng một ngày không xa, quân xâm lăng bị quét sạch khỏi bờ cõi, đất nước độc lập, dân tộc tự chủ, mà nhờ đó mà Đạo Phật nước nhà được phục hưng thì những di sản quý báu của tổ tiên phần nào cũng còn đó, nhưng tiếc rằng ở đây cũng không đủ, còn thiếu nhiều bộ.

Ngài nói xong, kéo Mai Lan ra gần khung cửa sổ, mở rộng ra vườn sau chùa. Mảnh vườn không rộng quá hai sào chung quanh vươn lên những cây nhãn cổ thụ, cành lá rườm rà. Những lối đi rải sỏi trắng chia khu vườn thành những ô vuông vức, gọn gàng. Ở giữa vườn là một chiếc hồ bán nguyệt, trung tâm hồ xây một tòa sen với tượng Đức Phật bằng cẩm thạch rất mỹ thuật. Sau hồ không xa là một tòa bảo tháp chín tầng sừng sững vươn lên giữa thảm cỏ xanh mướt.

Mai Lan buột miệng khen:

- Khu vườn thực đẹp.

Đại Sư khẽ nói:

- Pho tượng Đức Phật này được tạc vào đầu nhà Lý, rồi đây vật vô giá này sẽ bị giặc cướp mất thôi.

Ngài hạ thấp giọng, khẽ nói rất nhỏ bên tai Mai Lan:

- Cháu để ý tới góc nhãn thứ hai bên phải bảo tháp, thân chia ra ba chạnh ngay từ gốc đó. thấy chưa?

Mai Lan khẽ gật đầu:

- Thưa thầy.

- Cậu chôn sách ở sau góc nhãn đó, sâu chừng một thước, cháu nhớ kỹ nhé.

Đại Sư tiếp, chậm và rõ ràng:

- Sách để trong một chiếc rương gỗ vàng tâm, dù chôn lâu sách cũng không bị mục, còn có một số vàng bạc đáng kể, tài sản quyên cúng cho chùa này từ mấy đời nay. Vì đại sự, khi cần, cháu cứ tự tiện tới lấy mà dùng.

Mai Lan vô cùng ngạc nhiên về sự tiết lộ của Huyền Giác Đại Sư. Nàng cảm động nói:

- Con xin lãnh ý.

Mặt trời đã lên. Những sợi nắng đầu ngày đang nhuộm vàng những ngọn nhãn trong vườn. Mấy chú chào mào bay lượn từ lùm cây nọ sang lùm cây kia, đàn se sẻ gọi nhau ríu rít, bay là là trên các mái chùa rêu phong, cong vút.

Từ trong dãy nhà ngang, một chú sa di áo nâu sòng dài lướt thướt, lễ mễ xách bình nước tưới cây đi ra. Chú thông thả và cẩn thận tưới từng gốc hoa, từ những

cụm hải đường hoa đỏ tươi, mấy chậu thực dược nở rực rỡ đến hàng vạn thò đậm chạy dài hai bên lối đi sỏi trắng.

Chú sa di này là người đầu tiên mà Mai Lan thấy trong ngôi chùa u tịch này.

Trong vài giây phút ngắn ngủi. Mai Lan như quên mất cái hiện tại tang thương của đất nước, nỗi thống khổ của bao triệu đồng bào ruột thịt đang rên xiết dưới gót giày hung bạo của quân giặc xâm lăng, cảnh huông gian truân hiện nay, cũng như cái thân phận hẩm hiu của mình trước khung cảnh tươi mát, thanh bình và êm ả của khu vườn trước mặt. Chưa bao giờ nàng thấy tầm hồn mình gần gũi với đời tu hành như lúc này. Nàng bỗng như khao khát được trút bỏ hết những vắn vương trần lụy, những ưu tư phiền muộn, những trách nhiệm nặng nề đối với đất nước, với dân tộc đang ngày đêm canh cánh bên lòng, trĩu nặng trên đôi vai bé nhỏ, yếu ớt, để được ẩn dật trong nếp sống tu trì, tan loãng với cỏ cây, với tiếng kệ câu kinh, với mùi trầm hương ngào ngạt sớm chiều, trốn đời nép dưới bóng từ bi của Phật Tổ.

Bỗng từ ngoài con đường cái quan bên kia lũy trúc của chùa, vang lên tiếng vó câu rồn rập, chen lẫn với tiếng nhiều phụ nữ gào khóc thảm thiết khiến Mai Lan bừng tỉnh khỏi cơn trầm mê siêu thoát để trở về với hiện tại phũ phàng, với những lo âu chất ngất, những khó khăn trùng trùng.

Đứng cạnh nàng, Huyền Giác Đại Sư khẽ thở dài, u uất:

- Mới bảnh mắt mà chúng đã bày trò đón mặt, hiếp đáp dân lành. Thực khổ, thực khổ.

Cả hai ngưng trọng, dõi mắt trông theo bóng vó ngựa mờ dần về hướng sông Tô Lịch. Chẳng mấy chốc lại một đoàn ngựa xe khác của giặc ào ào cuốn gió chạy qua rồi chìm tắt cuối chân trời, bụi bay mù mịt. Không khí bỗng trở nên ngột ngạt, khẩn trương.

Mai Lan lo lắng khẽ hỏi:

- Thừa chùa có bao nhiêu tăng chúng?

- Ngoài sư bác Giác Huệ cậu cho về quê thăm nhà, trong chùa còn có sư bác Giác Hạnh và ba sa di giúp việc trong chùa.

Mai Lan thận trọng:

- Thừa, họ là người thế nào ạ?

Đại Sư như hiểu ý, đáp:

- Giác Huệ là người lanh lợi, ưa hoạt động và có tinh thần nghĩa hiệp. Ông ta cũng tinh thông võ nghệ, nhưng cậu không biết bản lĩnh cao tới đâu. Giác Hạnh thì là kẻ chân tu, nhút nhát. Ngoài việc tu hành, hầu như không muốn để tâm tới việc gì nữa. Hai sư này đều là đệ tử của vị sư huynh của cậu. Đối với cậu, họ vẫn một lòng tôn kính vâng phục. Còn ba đứa sa di đều còn nhỏ tuổi, cậu mới nhận vào chùa gần đây. Tuy nhiên, những việc cơ mật như chuyện Trí Thông Đại Sư,

cậu đều dẫu họ vì nó quá quan trọng, liên quan tới vận mệnh của cả giáo hội Phật Giáo Đại Việt.

- Thưa, cậu dè dặt như vậy rất phải. Quân giặc rất nham hiểm, chúng dùng lợi danh, dọa nạt, hình phạt dã man để lung lạc dân ta. Ngay cả những người trong một gia đình, nếu không biết cảnh giác, cũng dễ bị mắc mưu chúng để đi đến chỗ phản bội lẫn nhau. Con đã từng chứng kiến một số gia đình bị tan nát vì đòn thâm độc này.

Rồi nàng nhìn chú tiểu đang lúi húi làm việc bên bức tường gần cửa sổ, khẽ nói:

Con cần một chú tiểu làm giúp cho một việc ngay bây giờ.

- Để cậu gọi cho.

Ngài nói xong, nhào người ra ngoài cửa sổ, gọi lớn:

- Ngô, lại thày dạy việc.

Chú sa di nghe tiếng gọi, ngoái cổ nhìn lại, rồi đặt vôi bình tưới xuống đất, nhanh nhẹn đến dưới khung cửa sổ, nhìn lên lễ phép thưa:

- Bạch thày gọi con.

Đại Sư ân cần hỏi:

- Chú Mộc đâu?

- Bạch thày, chú Mộc ra ngoài tiền điện giúp thày Giác Hạnh lo Phật sự.

- Bảo chú Tinh ra thay, còn chú Mộc vào gấp đây thày dạy việc.

- Bẩm vâng.

Chú Ngô thưa xong, cúi đầu chào hai người rồi đi nhanh lên mát bực thêm.

Đại Sư quay sang Mai Lan:

- Mộc là đứa lanh lợi và kín đáo, con một vị khoa bảng trong thành.

Rồi Ngài hơi dang ra xa, nghiêng đầu ngắm cô cháu dưới lớp nam trang, mỉm cười:

- Cậu lại thêm một cậu cháu bảnh trai. Để khi cần, cậu sẽ giới thiệu cháu là Trần Tuấn, cháu trai của cậu nghe.

Cả hai đều mỉm cười thích thú.

Khi trở vào phòng, Mai Lan bỗng cảm thấy một nguồn cảm khái bùng bùng.

Hai người không phải chờ lâu, chỉ một thoáng đã thấy một chú sa di vận tăng màu xám từ ngoài nhanh nhẹn đi vào.

Chú lễ phép cúi đầu chào hai người, rồi đến bên Đại Sư khoanh tay thưa:

- Bạch thầy cho gọi con?

Đại Sư khẽ gật đầu, rồi nhìn sang Mai Lan nói:

- Mộc, đây là cậu Tuấn, cháu của thầy. Cậu ấy có chút việc muốn nhờ con làm giúp.

Mộc ngược nhìn sang Mai Lan từ tốn:

- Vâng, xin cậu cứ dạy.

Mai Lan rất vừa ý, nàng thông thả nói:

- Cảm ơn chú Mộc. Việc tôi nhờ cũng không có gì khó, phiền chú ra ngoài công chùa, xem có ai bán hương hiệu Thọ Xương xin dẫn vào đây để tôi mua một ít lễ Phật.

Mộc hơi ngần ra, khẽ nói:

- Thưa cậu, ở đây thường thấy bán hương Quảng Phát hay Thiên Hương, chứ con chưa nghe thấy hiệu Thọ Xương bao giờ.

Không đợi Mai Lan trả lời, Huyền Giác Đại Sư bảo Mộc:

- Cậu bảo, con cứ ra ngoài đó tìm ắt sẽ có.

Mộc không dám cãi, cúi đầu:

- Xin Thầy và cậu cứ yên tâm, con xin ra.

Mai Lan an ủi:

- Cảm ơn chú Mộc, chú ra ngoài đó, hề thấy ai rao bán hương Thọ Xương, thì cứ dẫn vào đây cho tôi là được

Mộc cúi đầu chào hai người, rồi đi nhanh ra ngoài.

Đại Sư theo sau đóng cửa, rồi quay lại, nói:

- Cháu yên tâm, Mộc nó nhanh trí lắm, thoáng cái là nó hiểu ngay.

Còn lại hai cậu cháu, Đại Sư mới hạ thấp giọng:

- Mấy lâu nay, có lần nào cháu về quê ngoại không?

Mai Lan giọng xa vắng:

- Thưa có một lần, nhưng con cũng không có thì giờ ghé thăm ai, với lại, tình cảnh của con lúc đó quá ngặt nghèo, về thăm họ hàng cũng sợ mang vạ cho thân quyến mà thôi.

Đại Sư bùi ngùi:

- Bên ngoại mình cũng không có bao nhiêu người, mẹ con mất sớm nên cũng không ai nhận được ơn mưa móc gì của Triều đình.

Mai Lan ngập ngừng một chút, đột nhiên hỏi:

- Cậu có thể cho con biết dịp nào Phụ Hoàng con gặp mẹ con không? Hồi xưa khi còn ở trong cung, nhiều lần con muốn hỏi cậu mà con thấy thế nào nên lại thôi.

Đại Sư hơi mỉm cười, lắc đầu:

- Thực đó cũng là lỗi ở cậu, người biết chuyện này không có bao nhiêu, vì thực ra, khi mẹ cháu về với Phụ Hoàng cháu người không ở Thăng Long mà ở Thiên Trường, mãi đến khi mẹ cháu mất, cháu mới được đưa về kinh sư. Thôi thì nhân tiện hôm nay, cậu cũng cho cháu biết, sợ sau này không còn dịp nào khác!

Đại Sư trầm ngâm một lúc, rồi với giọng đều đều và rõ ràng, ngài nói:

- Như con đã biết, giữa hai triều đại của đức Dụ Tông và Phụ Hoàng con đã có một Triều đại của một tên họ Dương, mẹ con hát, bố phường chèo. Cái loạn Dương Nhật Lễ đã khiến cho triều Trần một phen điêu đứng.

Người chủ trương đưa tên ngoại tộc này lên ngôi bất chấp sự can gián của triều đình là bà Hoàng Thái Hậu thì bị chính đũa nghịch tặc này sát hại khiến cho cả Cung Định Vương cũng bị họa lây. Triều đình không chịu để Nhật Lễ hành động thô bạo, đã hợp binh bắt Nhật Lễ giết đi.

Trong cảnh rối ren này, Phụ Hoàng con lúc đó là Cung Định Vương, sợ bị hại nên bỏ kinh sư lên miền Bắc. Trên đường lánh nạn, Ngài có dừng lại mấy hôm ở nhà Ngoại Tổ con ở huyện Siêu Loại tỉnh Bắc Ninh. Sau khi dẹp được Nhật Lễ, Triều đình mới đón Phụ Hoàng con về lên ngôi cửu ngũ. Nhưng Ngài chỉ làm Vua có ba năm thì nhường ngôi cho thúc phụ con là ngài Dục Tông, để về Thiên Trường làm Thái Thượng Hoàng.

Đại Sư ngưng nói, mắt lim dim như nhớ lại những việc đã qua, rồi nói tiếp:

- Cháu biết con gái Bắc Ninh có tiếng là đẹp nhất nước và Siêu Loại là nơi có chuyện truyền kỳ về bà Ý Lan Hoàng Hậu của Lý Gia.

Mai Lan mỉm cười:

- Cậu cứ điếu tụi con.

Đại Sư lắc đầu:

- Cậu nói thực. Mẹ cháu ngày xưa đẹp lắm. Chùa Siêu Loại là một trong những ngôi chùa xuất phát của phái Trúc Lâm. Ngài Điều Ngự tức Đức Nhân Tông khi xuất gia đã từng khai giảng thuyết pháp ở đây. Ngài Pháp Loa là Tổ thứ hai của Trúc Lâm Phái được truyền pháp bảo ở chùa này và cũng từ đó, chùa Siêu Loại là một chùa quan trọng của sơn môn Yên Tử. Chính thế mà Phụ Hoàng cháu có nhiều dịp về đây thăm viếng các cao tăng của Trúc Lâm phái và thường ở lại hai ba ngày, dự các buổi thuyết pháp. Trong những ngày này, vì nhớ ơn xưa, đôi khi Ngài có ghé thăm Ngoại Tổ.

Đại Sư nhìn lơ đãng lên trần nhà một chút, rồi tiếp:

- Rồi nhân một buổi trời mưa, Ngài không về được chùa ngay, nên ở lại dùng tiệc tại nhà ngoại tổ. Trong dịp này, Ngài gặp mẹ cháu lần đầu. Sau đó, không đầy hai tháng, Ngài cho triều đình tới xin cưới mẹ. Thời gian này Ngài đã là Thái Thượng Hoàng nên ở Thiên Trường Phủ và mẹ cháu được rước về đó, thay vì về kinh sư. Năm đó Ngài đã sáu mươi, còn mẹ cháu chưa được hai mươi tuổi!

Mai Lan thốt lên xót xa:

- Mẹ con còn trẻ quá

Đại Sư khẽ gật đầu, giọng thực buồn:

- Đúng thế. Được về làm Thái Phi, họ hàng vô cùng hãnh diện, nhưng riêng mẹ cháu thì thực chẳng vui gì. Hôm tiễn mẹ cháu về Thiên Trường, hai chị em đã khóc hết nước mắt.

Đại Sư khẽ thở dài, tiếp:

- Chừng vài năm sau, ông bà ngoại lần lượt qua đời. Còn lại hai chị em cô cút, mỗi người một nơi, đường xá xa xôi, giặc giã luôn luôn nên chẳng mấy khi được gặp nhau. Trước khi xuất gia, cậu có đến thăm mẹ cháu để cho bà biết ý nguyện của cậu. Cậu ở lại phủ Thiên Trường mấy ngày, thấy đời sống của mẹ cháu thực buồn tẻ.

Rồi Ngài mỉm cười nhìn Mai Lan tiếp:

- Cậu nhớ lúc đó cháu mới được một tuổi.

Mai Lan mắt rưng rưng:

- Hồi mẹ con mất, con lên mười. Tuy còn nhỏ, con cũng thấy đời của mẹ con buồn nhiều hơn vui. Phụ Hoàng con đã quá lớn tuổi, lại bận việc triều chính nên ít khi ở phủ. ở đây, cảnh sắc lại thâm u, mấy bà Thái Phi sống tẻ lạnh trong mấy tòa nhà cô lạnh lẽo, tối tăm. Con nhớ mãi những hàng nhãn cổ thụ, những hàng phi lao cao vút với những thông reo thê thiết vào những đêm gió lớn, những con đường đá rêu xanh, trống vắng. Tụi nhỏ chúng con như bị nhốt trong bốn bức tường rêu phong của cấm cung. Đời sống như thiếu sinh khí, dù được nâng niu trên nhưng dưới lụy.

Không ngừng đầu lên, Mai Lan lấy ngón tay búp măng vẽ những vòng vô hình trên mặt bàn, tiếp:

- Khi mẹ con qua rồi, Thiên Trường phủ đối với con không còn chút gì sinh thú nữa, ngoài những kỷ niệm đau buồn của mẹ con để lại, mà mỗi lần bắt gặp con không sao cầm được nước mắt. Càng nghĩ đến càng thêm đau đớn, nhớ thương.

Huyền Giác Đại Sư ngắt lời:

- Chính cũng vì nghĩ đến hoàn cảnh cô đơn của cháu, mà cậu mới tâu với Phụ Hoàng của cháu để xin cho cháu về kinh sư và nhận lời mời vào kinh giảng sách cho các hoàng tử, công chúa trong cung.

Ngày đó, là thời gian hạnh phúc nhất của con kể từ sau ngày mẹ con mất đó cậu. Mất mẹ, con còn cậu, và được cậu chăm lo, dạy dỗ thực không ơn nào cao trọng hơn.

Nàng ngưng nói vì ghen lời. mãi sau mới tiếp:

- Thực con có cha mà cũng như không? Triều chính thì thối nát, hiền thần thì không thấy còn ai, quay đi quân lại chỉ còn mình ông ta. Khi cậu đi rồi, trong triều loạn không tưởng được. chúng con cực khổ, và tính mệnh bị đe dọa ngày đêm.

Huyền Giác Đại Sư hiểu ý Mai Lan ám chỉ ai. Dù sao, trong hoàng tộc, Hồ Quý Ly cũng ngang vai với Đức Nghệ Tông, Phụ Hoàng của nàng. Tuy nhiên, đến nước này mà nàng còn giữ được tấm lòng tôn kính bậc trưởng thượng là điều đáng khen.

Mai Lan bỗng nhìn thẳng vào mắt Đại Sư hỏi:

- Thừa cậu, thực con không hiểu nổi là tại sao giới sĩ phu của ta lại quá thụ động đến vậy. Ngài Chu Văn An, dưới triều Đức Dụ Tông chỉ biết bắt đấng chỉ từ quan, ngài Trần Nguyên Đán không dám can gián Phụ Hoàng con những điều trái lẽ, mà còn kết thân với loạn thần. Đức Đế Hiền thì cam tâm chết oan mà không dám để thuộc tướng kháng cự, để đến nỗi nước mất, nhà tan như ngày nay.?

Đại Sư khẽ nói:

- Đó là do cái tinh thần hủ lậu của giới Tống Nho. Họ đã không ý thức được đúng cái tinh thần trung quân của Nho Giáo. Suốt cuộc đời họ được dạy về giáo điều trung với Vua. nay thấy vua u mê, bản triều thì bị khuyh loát, mà lời can gián của mình không được lý tới thì lòng trung quân mất điểm tựa nên họ chán nản, rũ hết trách nhiệm về qui ẩn, hoặc che mắt bưng tai sống qua ngày.

Đại Sư ngao ngán tiếp:

- Cho đến nay, giặc giày xéo đất nước, giới sĩ phu cũng không có một hành động cụ thể, tích cực phản kháng. Trần Gia hay Hồ Gia đều không còn đáng để họ xả thân nữa!

Mai Lan dần từng tiếng:

- Tại sao họ không nghĩ đến tiền đồ của Dân Tộc, của Giang Sơn đất nước, một triều Trần hay Hồ có thể qua đi, nhưng dân tộc Đại Việt phải trường tồn.

Nhưng rồi nàng bỗng ngưng bật, lúc sau giọng trở nên thống thiết:

- Ôi thôi! Muôn sự cũng do Phụ Hoàng con nhu nhược!

Thốt được câu thống hận đó, nàng như trút được những u uất bao năm đè nén trong tâm can mà không dám nói lên thành trùng? Nàng chờ đợi sự trách cứ của Huyền Giác Đại Sư trước một lời ngỗ nghịch với đấng sinh thành, nhưng không, Đại Sư vẫn im lặng. Một chập sau, ngài điềm đạm nói:

- Nhận định của con rất phải, nhưng bây giờ không còn là lúc để mình ta thán. Cháu phải lo việc khôi phục đất nước để chuộc lỗi cho Phụ Hoàng đối với Dân Tộc.

Bỗng có tiếng gõ cửa làm hai người đều giật mình nhìn ra phía ngoài Huyền Giác Đại Sư dậm chân định ra mở cửa, nhưng không biết sao, ngài ngưng lại, luồn tay vào áo trong, rút ra một chiếc túi vải nhỏ màu nâu sòng, trao nhanh cho Mai Lan, vội vã như nếu không trao lúc này thì không còn một dịp nào khác:

- Cháu giữ lấy, có thể mở ra xem bất cứ lúc nào, nhưng càng để lâu, càng hay.

Mai Lan cũng vội vã không kém, nàng nhận lãnh, rồi cất nhanh vào trong người, trong khi Đại Sư ra mở cửa.

Chú Mộc đang đứng chớ bên ngoài, thấy Ngài, chú lễ phép trình:

- Bạch thầy, quả con đã tìm được người bán hương Thọ Xương cho Trần Công Tử.

Đại sư rất vui lòng, vui vẻ nói:

- Tốt lắm, con ra đưa người ta vào đây.

Cửa để ngỏ cho mãi tới khi chú Mộc đưa người con gái bán hương vào gặp Mai Lan. Cô gái trắng trẻo, xinh xắn, nhưng bẽn lẽn khi gặp một chàng trai lạ nhìn thấu vào mắt mình. Qua cử chỉ đó, Mai Lan thấy được sự thành thực của nàng, và biết chắc nàng là người Lê Quân phái tới.

Mai Lan khẽ nói:

- Xin cô làm ơn cho tôi xem mấy phong hương.

Cô gái cẩn thận nhìn mọi người chung quanh, rồi mới lấy trong chiếc giỏ mây ra mấy phong hương hiệu Quán Phát trước con mắt lạ lùng của chú Mộc. Nhưng trái lại, Mai Lan vẫn thản nhiên đỡ lấy, như không hề thắc mắc sao đó không phải là hương Thọ Xương. Nàng lấy ra mấy đồng tiền lẻ trao tận tay cô gái, mỉm cười nhìn nàng ta.

Cô gái vừa đỡ lấy tiền, vừa lúng túng, ngượng ngùng hỏi:

- Thưa công tử định đi lễ chùa nào mà cần thứ hương này?

Câu hỏi thực bất ngờ. Một cô gái còn đang đầy vẻ ngượng ngập trong việc mua bán, như là lần đầu tiên nàng làm việc này, thế mà dám hỏi khách khác phái một câu đường đột như vậy. Nhưng Mai Lan lại rất tự nhiên trả lời nàng, nửa như thực, nửa như bông đùa, một câu làm người nghe ngỡ ngàng:

- Tôi định lễ chùa Chân Giáo cô ạ. À, vào đầu giờ tuất Quảng Phúc Môn còn mở cửa không cô?

Chùa Chân Giáo là một ngôi chùa cổ nổi tiếng do đức Lý Thái Tổ xây cất cách đây mấy trăm năm trong nội thành Thăng Long, tức Đông Quan ngày nay và được

triều Trần trùng tu nhiều lần. Chính Huyền Giác Đại Sư khi còn ngồi giảng sách trong cung cũng trụ trì tại đây.

Nghe Mai Lan nhắc đến ngôi chùa xưa khiến ngài không khỏi ngậm ngùi, và cũng hiểu được phần nào thâm ý của nàng. Riêng câu trả lời của Mai Lan khiến cả chú tiểu lẫn cô gái bán hương ngạc nhiên, vì cửa Quảng Phúc Môn là cửa Tây thành Đông Quan mà ai cũng biết là tất cả các cửa thành đã bị đóng kín từ nhiều năm qua. Hơn nữa, chùa Chân Giáo cũng đã không còn sự trụ trì từ lâu thì làm sao mà vào đó lễ Phật. Tuy nhiên, như đã có định kiến, nàng vẫn trả lời xuôi:

- Thưa công tử, tôi không biết rõ, nhưng có thể còn mở, xin ngài thử tới coi. Nhưng chắc ngài không thể dùng xe được đâu, vì đường đi rất khó khăn.

Mai Lan phục câu trả lời thông minh của nàng. Tất cả những gì Mai Lan muốn nói, muốn nghe, nàng cũng đã được nói, được nghe hết, nên ân cần bảo cô gái:

- Thôi được, để tôi sẽ tới. Cám ơn cô đã tới đây. Xin bảo trọng.

Cô gái khẽ cúi đầu chào để cáo biệt.

Huyền Giác đưa mắt sang chú Mộc.

- Con đưa đường cho cô ra ngoài.

Đợi cho hai người ra khỏi phòng một lúc lâu, Đại Sư khẽ nói:

- Con nhỏ khá thông minh. Nhưng chỉ sợ những lời như thế có đủ để bên kia hiểu ý cháu không?

Mai Lan mỉm cười, tự tin thưa:

- Thưa, tại cậu chưa biết Lê Quân đầy thôi. Anh ta là một người thông minh, cẩn mật và chu đáo rất mực. Chỉ một câu dạy cô gái hỏi con là con biết là nên trả lời thế nào cho anh ta hiểu. Chúng con làm việc như tâm cảm vậy, ít khi nào giao kết trước. Tuy thế chúng con chưa từng hiểu lầm nhau.

Rồi nàng trở nên tự lự, khẽ nói:

- Cậu có để ý câu trả lời và nhấn nhủ của Lê Quân không? Không thể dùng xe vì đường đi rất khó khăn. Điều này chứng tỏ bọn con đang gặp nhiều hiểm nguy. Lời cậu dùng chữ Phật dạy con quả đã làm cho con sáng mắt. Phi nội thành Thăng Long ra, không còn nơi nào là an toàn cho chúng con nữa. Ít nhất là trong lúc này, chúng con có tới mấy chục mạng người. Bọn giặc chắc chắn không thể ngờ tới được.

Mai Lan thường dùng tên cũ Thăng Long thay vì Đông Quan vì sự Phụ của nàng hay dùng tên này, nên nó thành thói quen.

Huyền Giác Đại Sư đứng lên:

- Có lẽ để cậu phải sửa soạn cho cháu ít thứ để mang theo vào thành cho anh chị em sống qua ngày.

Mai Lan cười:

- Đa tạ cậu, nhưng chắc không cần. Chuyện này Lê Quân không thiếu sót đâu. Anh ta là chủ một cao lầu mà cậu Tô Hà của bọn con đó.

Đại Sư tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy thì còn gì bằng. Con thực may mắn, có những cộng sự viên đầy khả năng.

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ. Đại Sư ngừng nói, vội ra mở cửa. Chú Mộc bung một khay trà đang đứng chờ ngoài cửa. Đại Sư reo lên:

- Phải lắm, con mang vào đây cho thầy và cậu Tuấn dùng một chút. Bọn ta đang khát đây.

Đại Sư vừa nói, vừa đi trước, chú tiểu lễ mễ bung khay trà theo sau. Trên khay, một bình nước, một chiếc chén tổng và hai chiếc chén quân xếp gọn gàng, sạch sẽ.

Chú đặt khay trà xuống, thận trọng chuyên nước ra chén tổng, rồi để một lúc cho nước lắng, mới cẩn thận san ra hai chén quân. Công việc chú làm trông thực gọn gàng khiến Mai Lan có thể biết được chú từng là người hầu trà Đại Sư. Trà mạn sen, khói bay nghi ngút, mùi hương thoang thoảng dịu mát, khiến Mai Lan bắt thèm. Không đợi Đại Sư nhắc lần thứ hai, nàng rón rén bung chén trà lên, như sợ thứ nước trà quý đó sánh ra khỏi chén. Chén trà vừa độ nóng, vừa thơm khiến dư vị như còn đọng mãi trên làn môi, trong đầu lưỡi. làm Mai Lan không khỏi buột miệng:

- Cậu mua đâu được thứ trà sen tuyệt hảo?

Vừa đặt chén trà xuống khay. Đại Sư vừa nói:

- Không đâu, cậu mua trà mạn về, rồi dùng sen nhà tự ướp lấy đó. Có điều hơi mất công một chút. Này nhé, mỗi sáng, lúc mới bình minh, sen chưa nở bung, cậu dùng thuyền nhỏ, bơi ra hồ, cho một dùm trà vào những đóa sen sắp nở, rồi buộc túm đầu lại. Ướp như thế cho đến gần trưa mới ra cắt những hoa đó về ủ. Lúc đó, hương sen nhờ sương mai đã thấm vào trà, và trà cũng đã tạm khô. Như vậy, chỉ cần ủ thêm một thời gian nữa ở một nơi khô ráo, ẩm áp là có thể cho vào hũ sành được rồi. Phải là hũ sành, vì nếu dùng lọ thủy tinh, ánh sáng chiếu vào cũng làm mất hương vị của trà.

Mai Lan thích thú ngồi nghe Huyền Giác Đại Sư nói về thuật ướp trà một cách thiên nhiên nhưng rất tinh tuyền đến nỗi cả hai tưởng như đang sống trong cảnh thanh bình hạnh phúc. Nàng liên tưởng tới vẻ huy hoàng của một đám sen đầu hạ và cảnh tàn tạ của nó vào cuối thu với cuộc thăng trầm của một triều đại, của giang sơn, dân tộc mà không khỏi ngậm ngùi.

Huyền Giác Đại Sư bỗng hỏi chú Mộc:

- Sáng nay bên ngoài đại điện có gì lạ không con?

Chú Mộc lễ phép thưa:

- Bạch thầy, mọi sự đã có thầy Giác Hạnh lo liệu. Tuy nhiên hôm nay khách thập phương hầu như vắng hơn mọi ngày. Cho tới giờ chỉ có mấy cụ già đi lễ Phật thôi.

Đại Sư và Mai Lan nhìn nhanh sang nhau như hội ý.

Đại Sư khẽ nói:

- Cháu tạm ngồi đây chơi, cậu ra ngoài xem sao.

Rồi ngài quay sang chú sa di, giục:

- Đi Mộc, con cũng xuống nhà trai lo bữa cỗ đi thì vừa, cần gì thầy sẽ cho gọi sau.

Hai thầy trò Đại Sư khuất sau cánh cửa khép kín.

Mai Lan lững thững ra đứng tựa thành cửa sổ nhìn ra phía vườn sau. Lúc đó, nắng đã lên cao, trời trong xanh. Một vài cụm mây nhỏ và mảnh như tơ lờ lững trôi về phía chân trời vô định. Sau bức tường thấp, cảnh đồng ruộng bỏ hoang chạy dài mãi tận hồ Lục Thủy. Làng xóm ở rải rác đó đây nhưng vắng vẻ tiêu điều vô cùng. Từ Phù Sa Châu, một cột khói đen bốc lên cao ngất trời. Mai Lan thầm hiểu là cuộc đàn áp của giặc Minh đã lan rộng đi mọi nơi, từ Đê Đô sầm uất cho tới những làng xóm xa xôi. Không biết trận chiến giữa Minh và Hồ đã đi đến đâu. Cha con Hồ Quý Ly đang ở phương nào. Anh em của nàng trôi dạt nơi đâu, có được an toàn không trong cơn dầu lửa này?

Càng nghĩ, Mai Lan càng nóng ruột. Nàng như muốn tức khắc bung ra khỏi nơi kiềm tỏa ngột ngạt này càng sớm càng tốt. Minh nàng thì quá dễ ai có thể cầm chân nàng được, ngoài ý thức trách nhiệm đối với mạng sống của anh chị em, những người đang đặt hết tin tưởng vào nàng lúc này. Nàng thoáng phác một cuộc hành trình dài và an toàn cho mọi người. Các chùa chiền nhất thời không thể còn là nơi dung thân được nữa, kể cả Yên Tử Sơn. Tức Mạc, quê hương của Trần Gia, Siêu Loại, quê ngoại của nàng, Vạn Kiếp, Mỹ Lạc, Vân Đồn, Phù Ứng là các thái ấp của các bậc vương tôn nhà Trần có thể là nơi dung thân được không? Mai Lan cũng chợt nghĩ đến lời ủy thác của Huyền Giác Đại Sư về việc đưa tin tới các vị Hoà Thượng, Đại Sư Đại Việt về âm mưu khuynh loát Phật Giáo của giặc Minh. Khiến nàng nhớ những ngôi chùa danh tiếng trong nước như các chùa Phổ Minh, Vĩnh Khánh, Tháp Bút, Tây Phương, Phật Tích, Trăm Gian, Lang Đội, Siêu Loại, Thiên Đức, Yên Tử là những nơi chắc chắn nàng phải tìm cách truyền tin gấp.

Trong hoàn cảnh ngặt nghèo, giặc bủa lưới khắp nơi, muốn đến được các nơi đó trong một thời gian gấp gáp không phải là một chuyện dễ dàng.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng Mai Lan thấy có nhiều tiếng chân đi lại gấp bên ngoài hành lang. Nàng vội trở lại bàn đọc sách, nơi lúc này nàng cùng ngồi

uống trà với Huyền Giác Đại Sư để chờ đợi, nghe ngóng. Nàng không muốn đường đột bước ra ngoài ngay vì dù sao sự hiện diện của bọn nàng ở đây cũng cần phải giữ kín được chừng nào hay chừng đó.

Khoảng một thời gian uống cạn chén trà, bỗng có tiếng gõ cửa.

Mai Lan nhẹ đến bên cửa, khẽ hỏi:

- Ai đó?

Có tiếng chú Mộc:

- Thưa con.

Mai Lan mở cửa.

Chú Mộc nét mặt lo lắng, thưa:

- Thưa cậu, thày con thỉnh cậu ra khách đường.

Mai Lan không để mất thì giờ, vội theo chú tiểu đi ra.

Qua một dãy hành lang ngắn, Mai Lan thấy được khoảng sân trước tiên điện vắng hoe. Ở một góc sân, Lê Lai đang thao thao nói chuyện với một cụ già đầu tóc bạc phơ.

Căn phòng khách của chùa Bạch Mã đây quá nhỏ so với Báo Thiên Tự. Một chiếc bàn gỗ gụ đen bóng khá dài, chiếm gần trọn căn phòng với sáu chiếc ghế tựa. Chung quanh, sát với tường là một dãy những tủ chè, kệ sách, bàn thờ Phật khói nhang nghi ngút.

Huyền Giác Đại Sư đang trầm ngâm ở đầu bàn trong. Cạnh đấy, một nhà sư trung niên, áo quần xốc xếch, dơ bẩn đang đứng khoanh tay, như chờ đợi.

Thấy Mai Lan bước vào, cả hai đều dồn mắt về phía nàng. Như là Đại Sư đã nói về nàng trước đó với nhà sư.

Mai Lan không thấy ngài giới thiệu nàng, mà nói luôn:

- Trần Tuấn, đây là sư bác Giác Huệ mà cậu đã từng nói với cháu.

Mai Lan vô cùng ngỡ ngàng vì cuộc hội ngộ bất ngờ này. Trong khi đó, Sư Giác Huệ chấp tay, cúi đầu chào nàng:

- Mô Phật, bản tăng xin kính chào Trần công tử.

Trước người lạ, Mai Lan thận trọng hạ thấp giọng để tránh tiếng kim của phụ nữ, nàng nghiêng đầu đáp lễ:

- Không dám. Chào Đại Sư.

Như để khỏi mất thì giờ vô ích về những cử chỉ khách sáo không cần thiết, Huyền Giác Đại Sư nói ngay:

- Giác Huệ mới từ quê về, có nhiều chuyện muốn nói, cả hai ngồi xuống đây cho tiện.

Mai Lan xin phép lấy lệ rồi ngồi xuống ghé cạnh Huyền Giác Đại Sư.

Sư Giác Huệ thì hai ba lần từ chối rồi mới ngồi xuống một bên, đối diện với Mai Lan.

Huyền Giác Đại Sư ra đóng cửa, dặn khê chú Mộc đứng cạnh chùng bên ngoài, rồi cũng trở vào ngay. Sau một phút yên lặng, Huyền Giác Đại Sư mở lời:

- Giác Huệ, con nói đi.

Giác Huệ trông rất thiếu ngủ, khiến Mai Lan đoán chừng ông ta có một nỗi thương tâm trong lòng. Mà quả thế, Giác Huệ buồn bã nói:

- Thừa công tử, tôi người làng Trần Xá, tỉnh Hải Dương. Sau khi nghe quân ta thất trận ở thành Đa Bang, tôi xin phép sư phụ tôi về thăm nhà, để xem gia đình cha mẹ anh em thế nào trong cảnh loạn lạc này.

Ngừng một lát, Giác Huệ nói tiếp:

- Nhưng khi về đến nơi, thì các tướng Hồ Đỗ, Hồ Xá đã rút khỏi bên Bình Than của làng tôi từ mấy ngày qua, quân giặc tràn vào đốt phá làng xóm không còn một căn. Vì tuy hạ được thành Đa Bang, nhưng tên giặc Trương Phụ đã phải hao binh tổn tướng rất nhiều, nên chúng căm hận, đâm ra cuồng bạo, gặp ai nấy giết, không phân biệt nam phụ lão ấu, để trả thù.

Mắt ông long lên, đầy vẻ căm phẫn:

- Nhưng tội lỗi phải đổ lên đầu tên Hồ Quý Ly. Chính vì cha con hấn tham sinh úy tử thấy quân giặc mạnh, chỉ biết chạy tháo thân lấy một mình, bỏ rơi quân sĩ, khiến quân ta dù có tinh thần chiến đấu cao đi chăng nữa, cũng rơi vào thế cô mà tan rã.

Mai Lan bỗng để ý đến tiếng "quân ta" mà sư Giác Huệ dùng để chỉ nhà Hồ, rồi lại hét lời mạt sát Hồ Quý Ly, làm nàng bỗng thấy sự nhận xét rất khoáng đạt, nhưng đúng đắn của ông ta, biết phân biệt rõ đâu là bạn, đâu là thù trong tình thế rối ren này, khác với người đương thời, còn lẩn quẩn trong cái câu nệ quân nhà Hồ, quân nhà Trần mà quên đi cái nguy cơ trước mắt là giặc từ bên ngoài. Vì thế, Mai Lan cảm thấy có cảm tình đặc biệt với vị sư này.

Giác Huệ ngưng nói, nét mặt trở nên thực đau khổ, Mai Lan chợt hiểu, nàng vội đỡ lời vì biết cái điều ông ta khó nói ra:

- Và quý quyền cũng bị đồng cảnh ngộ với đồng bào?

Sư Giác Huệ khê gật đầu:

- Chúng tàn sát cả làng tôi, ném xác xuống sông Kinh Thầy!

Thấy Giác Huệ còn nghẹn ngào, rơm nước mắt, "anh hùng nhỏ lệ".

Tuy đã xuất gia, nhưng tình ruột thịt nào ai có thể vô tình?

Nhưng nàng cũng biết rằng, không phải Huyền Giác Đại Sư cho tìm nàng tới đây chỉ để nghe câu chuyện thương tâm của sư Giác Huệ. Nhưng muốn cho ông ta tiếp tục, nàng thấy cần phải giúp ông ta vơi nỗi sầu đau hiện tại, nàng nói:

- Đại Sư ạ, hiện tại cả nước ta đang chìm đắm trong cơn binh đao khói lửa, dưới vó ngựa bạo tàn của quân xâm lăng. Cảnh thương tâm thực không thiếu. Chính tôi đây phút chốc cũng trở nên kẻ mồ côi, không cửa không nhà, sống lang thang, trốn chui trốn lủi tại chùa của quý vị đây. Chúng mình cùng cảnh ngộ mà. Trong lúc này, mình cũng chúng nên quá thương cảm, để cho sự đau khổ làm nhụt nhuệ khí. Mình còn nhiều việc phải làm, phải không Đại Sư. Hãy cầu xin cho các vị đã qua được sớm phiêu diêu miền cực lạc, phù trì cho chúng ta trả được món nợ máu này.

Đó là một cách nói, tuy nó không hẳn đúng sự thực về bản thân nàng, nhưng tình trạng thì không khác bao nhiêu. Nghe chàng thanh niên bạch diện trước mặt nói lời khảng khái, Giác Huệ có vẻ hơi ngượng. Ông ta cảm thấy như vừa tìm được người tri kỷ, nên vội lau mắt, ôn tồn nói:

- Xin cảm ơn công tử đã chỉ giáo cho kẻ ngu muội này qua khỏi bến mê.

Rồi giọng ông trở nên rất mạch lạc, tiếp:

- Thấy gia đình bị tàn hại, tôi thương quá, có đi dò la mấy nơi xem có còn thu thập được tin tức gì thêm về thầy mẹ tôi không. Nhưng suốt hai ngày không hề gặp được một ai, tôi mới đành tìm đường trở về chùa. Trên đường về, một hôm ngang qua vùng Sơn Tây, tình cờ thấy một toán quân Minh đang áp giải một tù xa. Vì đang căm thù quân giặc, lại thấy tù nhân là một vị thanh niên đồng bào, nên không ngại võ nghệ chưa thông, tôi cũng quyết tâm tấn công tên tướng giặc để giải thoát cho tù nhân. Cũng may là giặc khinh địch nên tôi đã thành công, nhưng cả hai đều bị săn đuổi rất ngặt nghèo. Và cuối cùng.

Sư Giác Huệ ngập ngừng, mặt trở nên thống khổ, sau rồi ông cũng thốt nên lời:

- Nhưng sau cùng, người được tôi cứu bị trúng tên bỏ mạng. Chàng là một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi yếu ớt như một văn nhân.

Giọng ông trở nên ngậm ngùi:

- Rõ ràng muốn cứu người, lại trở thành hại người.

Hai chúng tôi chưa nói với nhau được câu chuyện nào đã đành đoạn vĩnh biệt.

Cả ba đều yên lặng.

Mai Lan linh cảm thấy câu chuyện như chưa ngưng lại nơi đây, còn thiếu một đoạn kết, mà đó mới chính là điều mà Huyền Giác Đại Sư muốn nàng tới nghe câu chuyện. Đúng như Mai Lan dự đoán.

Sư Giác Huệ bỗng mở lòng bàn tay phải ra trước mắt Mai Lan làm nàng giật mình, ông tiếp:

- Trước khi tắt thở, chàng thanh niên quên cả xưng tên, vội trao cho tôi vật này, miệng chỉ nói được câu "Công Chúa"!

Một mảnh giấy nhỏ, vẽ một bông mai nằm giữa lòng bàn tay xám đen của Giác Huệ, khiến Mai Lan rung động

Thôi rồi, lại thêm một người anh em ra đi. Lòng nàng vô cùng xót thương và cảm phục sự can trường của chàng chiến sĩ tuổi trẻ vô danh. Nhưng ngoài mặt, nàng cố lấy vẻ tự nhiên đỡ lấy hình bông mai, trân trọng như đang nắm giữ mảnh anh hồn của người vị nước vong thân. Giác Huệ khẽ nói:

- Tôi hiểu rằng chàng muốn tôi đưa tin tới một ai đó, hay một bang hội nào mà tôi tin chắc là một tổ chức kháng Minh, nhưng hai tiếng Công Chúa làm tôi không hiểu. Thầy tôi khuyên nên thưa cùng công tử là người học rộng, biết nhiều để nhờ người chỉ giáo cho.

Mai Lan trầm ngâm một lúc, rồi thưa nói:

- Đúng như Đại Sư dự đoán, đây là một hội kháng Minh, phục quốc của các thanh niên Đại Việt.

Sư Giác Huệ mắt sáng lên, ngắt lời nàng:

- Thế thì hay biết chừng nào. Tuy là kẻ tu hành, nhưng trước cơn quốc biến tôi cũng đã thưa với thầy tôi, nếu đúng đây là một lực lượng kháng Minh, cứu quốc, tôi xin tình nguyện làm tên cầm cờ, dắt ngựa cho các vị thanh niên anh hùng đó. Nếu công tử quen biết với họ, tin được tấm lòng của tôi, thì xin người tiến cử cho, tôi xin hết lòng đội ơn.

Trước sự xúc động của Huyền Giác Đại Sư, Mai Lan nhìn Giác Huệ, nói:

- Đại Sư yên tâm, tôi xin hết sức.

Sư Giác Huệ vội đứng lên, vái Mai Lan hai vái, khiến nàng phải vội đứng lên để tránh đại lễ đó.

Sư Giác Huệ cảm động nói:

- Thù nhà, nợ nước, ngu tăng xin đa tạ Trần Công Tử.

Mai Lan chưa kịp đáp lễ thì bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa rất gấp, tiếng chú Mộc giật giọng:

- Bạch thầy. bạch thầy.

Mọi người đều im bật, Huyền Giác Đại Sư đi nhanh ra phía cửa.

Chú Mộc khẽ nói:

- Bạch thầy, một nhà sư áo vàng và một đám quan quân đang tiến vào sân chùa.

Huyền Giác Đại Sư đến bên cửa, nhìn ra hướng tiền điện:

- Quả chúng đã tới sớm hơn ước hẹn.

Giác Huệ lúng túng theo sau lưng Huyền Giác Đại Sư Mai Lan trong phút chốc đã nghe thấy tiếng chân nhiều người bước mau lên thềm hành lang và không lâu đã tới bên cửa phòng khách.

Khi Huyền Giác hốt hoảng quay vào thì không thấy Mai Lan đâu nữa. Ngài hoang mang quay trở ra thì vừa kịp nhà sư áo vàng và một tên tiểu tướng đang tiến tới cửa phòng.

Huyền Giác lấy lại bình tĩnh, chấp tay vái khách:

- Mô Phật, ngu tăng không biết khách tới để ra tận cửa nghinh tiếp, xin xá lỗi.

Nhà sư áo vàng hơi nghiêng người đáp lễ rồi hỏi:

- Bàn đạo xin được gặp phương trượng.

Sau khi được biết Huyền Giác Đại Sư chính là người nhà sư muốn gặp, ông ta liền tiếp:

- Bàn đạo được phái tới trao tặng quý tự một số kinh quý mang từ Trung Quốc sang như Khiết Thanh Đại Sư đã hứa mấy hôm trước. Những bộ chân kinh này đã được dịch thuật từ nguyên bản các pho ngọc kinh từ Thiên Trúc. Do đó, những bản kinh cũ mà chư tăng An Nam đang dùng sẽ được thu lại để cho Phật Giáo Bắc, Nam được thống nhất.

Huyền Giác Đại Sư tuy đã biết trước việc sẽ phải xảy ra như thế, nhưng nhất thời cũng không tránh khỏi xúc động. Bọn này quả thực ngang ngược. Tuy không nói ra chúng đã cho là những bộ kinh của mình đều là giả kinh cả Hơn nữa, hấn lại gọi mình là An Nam thay vì Đại Việt, hay ít nhất là Đại Ngu, quốc hiệu của nhà Hồ.

Cổ Đại Sư khô lại, giọng khàn cả đi:

- Bạch Đại Sư, thế bao giờ các ngài thu sách cũ?

Nhà sư áo vàng nói nhanh:

- Ngay bây giờ. Tướng quân đây có cho lính đến giúp chúng ta việc đó. Đã có xe đậu ở ngoài cổng chùa.

Câu trả lời làm Huyền Giác Đại Sư và Giác Huệ choáng váng.

Huyền Giác Đại Sư mời chiếu lệ:

- Vâng, chúng ngu tăng xin tuân lệnh. Nhưng cũng xin mời Đại Sư và Tướng Quân vào xơi chén trà đã.

Nhà sư áo vàng và tên tướng quân đều từ chối không vào cả hai đều đứng trước hiên.

Nhà sư nói:

- Bọn bản đạo không có nhiều thì giờ, xin phương trượng cho phép chúng tôi mang kinh vào trong quý kinh viện.

Không làm sao hơn, Huyền Giác Đại Sư đành phải chỉ lối cho tên tiểu tướng tới tàng kinh viện ngay ở cuối dãy hành lang.

Hàng chục tên Minh được gọi vào. Chúng vừa làm vừa nô rồn, nói chuyện oang oang, như không còn biết đây là nơi của Phật thanh tịnh. Những cuốn sách xưa cũ, gáy đóng cật đen cẩn thận, từng pho bị những tên giặc lôi xuống từ những kệ sách gỗ mun đen bóng. Chúng quăng sách bừa bãi vào những cái sọt tre. Có những tên đùa rồn, dùng sách ném nhau khiến cho những cuốn sách này long cả bìa hoặc rách từng trang.

Huyền Giác Đại Sư đau đớn nhìn những pho sách trân quý, thân yêu đang chuyền trong tay giặc, ngài khẽ thở dài vì biết chắc số phận của chúng sẽ ra sao. Thì ra, đây đúng là một âm mưu tiêu diệt, không những chỉ là mấy pho sách mà chính là tinh thần độc lập của Phật Giáo đồ Đại Việt vậy..Ngài cũng tự an ủi là rất may ngài đã biết trước để chôn đi những pho sách quý giá nhất do các Cao Tăng của ta trước tác từ mấy năm trở lại đây

Trước cảnh phá phách kinh sách của đám lính, nhà sư áo vàng và tên tiểu tướng không hề ngăn cản một lời, chúng như lò đi, đang cùng nhau quay ra phía sân chùa ngắm cảnh sắc chung quanh, thì thềm nói chuyện với nhau bằng tiếng Tàu.

Không mấy chốc, sách đã được dọn sạch, một toán lính khác, khiêng ba chiếc rương nhỏ, chắc là chứa sách, đặt ngay ở lối đi trước khách phòng, rồi lũ lượt kéo nhau ra cả ngoài đường, trong lúc cỗ xe chở sách cũ bắt đầu lăn bánh, một đội ba tên lính mang vào một chiếc rương nhỏ đặt dưới chân nhà sư áo vàng, rồi khoanh tay đứng hầu sau tên tiểu tướng.

Nhà sư áo vàng khẽ mỉm cười, quay sang Huyền Giác Đại Sư nói:

- Bạch phương trượng, trước khi ra về, bản đạo muốn được gặp chư tăng trong chùa, một là để biết tăng số của quý tự để về báo cáo với cấp trên, sau là để chuyện tới quý chư tăng mấy bộ pháp y do Hoàng Thượng ban.

Vừa nói, ông ta vừa cúi xuống mở cái rương ra.

Trông thấy xấp cả sa màu vàng đậm nằm phẳng phiu trong rương, bất giác Huyền Giác Đại Sư giật mình sợ hãi. Thôi rồi, từ tiếng Hoàng Thượng mà tên sư này vừa ngang nhiên đùng với mình cho tới mấy tấm áo vàng thay cho các áo nâu sòng và xám mà các đại sư ta đã dùng từ bao trăm năm nay, bọn giặc Minh quyết tâm đồng hóa cả dân tộc ta đây chúng nham hiểm đi từ tăng sĩ, giới mà mấy trăm năm nay từng lãnh đạo tinh thần cho cả xứ này. Một khi đã đồng hóa được tăng sĩ thì việc đócông cùm nô lệ lên dân tộc không còn là một việc khó. Trước tình thế

hiện tại, Huyền Giác Đại Sư không còn cách nào hơn là tạm phải nghe theo lời của nhà sư áo vàng.

Ngài quay sang bảo chú Mộc đi thỉnh thầy Giác Hạnh và chú Ngô vào và sẽ gọi thầy Giác Huệ đang đứng khuất ở cửa phòng khách ra.

Sau khi cả năm thầy trò Huyền Giác đã hiện diện, Đại sư giới thiệu mọi người, nhà sư áo vàng mới lấy ra từng chiếc áo, trao tận tay cho từng người, miệng nói:

- Từ nay quý đạo hữu sẽ dùng màu cà sa này cho thống nhất Bắc Nam. Không lâu nữa, sẽ có một vị tăng già của Hoàng Thượng sẽ về đây để cùng tu trì với quý vị.

Vòng vây thực sự đã bủa ra chung quanh Phật Giáo Đại Việt?

Khi Giác Huệ ra lãnh áo từ tay nhà sư Trung Hoa, bỗng một tên lính biên sắc. Hấn đến bên tiểu tướng nói thì thầm những gì không ai biết.

Thoáng thấy vậy, Huyền Giác Đại Sư cũng cảm thấy tình thế bất ổn.

Quả nhiên, sau khi áo đã trao hết cho mọi người, tên tiểu tướng mới nói gì với nhà sư áo vàng bằng tiếng Tàu. Sắc mặt nhà sư bỗng thoáng vẻ kinh ngạc, ông ta vội quay sang Huyền Giác Đại Sư, rồi chỉ vào Giác Huệ, nói nhanh:

- Bạch phương trượng, vị tướng quân đây vừa nhận ra Giác Huệ Đại Sư hình dáng giống một tên tội đồ đang bị truy nã. Vì thế, ông ta muốn được đưa vị này về trại để sưu tra.

Huyền Giác Đại Sư nói lớn:

- Lạ thực, vị này là đồ đệ của ngu tăng. Từ rất lâu, ông ta chưa hề bước chân ra khỏi chùa thì làm sao có chuyện làm nghịch với Minh triều.

Với lời lẽ đó, nhất là khi nhấn mạnh hai tiếng Minh Triều, cũng đủ cho đối phương hiểu cái ý bất phục của ngài. Nhà sư áo vàng cũng không bị lung lạc, ông ta vẫn nói:

- Phương trượng yên tâm, nếu quả vị Đại Sư này không phải là tên tội đồ kia, thì Đại Sư sẽ được đưa về quý tự ngay.

Tuy lời nói có vẻ còn lịch sự, nhưng hành động thì không.

Trong khi hai bên đang đối đáp, thì tên tiểu tướng đã ra lệnh cho hai tên lính bất ngờ sấn lại bắt Giác Huệ.

Dao đã kề ngay vào yếu huyệt, Giác Huệ đành thúc thủ, mắt rưng rưng nhìn Huyền Giác Đại Sư.

Huyền Giác Đại Sư không còn biết phản ứng thế nào cho phải. Ngài thấy rõ cái nguy cơ đã đến với người nhà mình. Mai Lan, Mai Lan đâu? Nhất thời, ngài chỉ thoáng nghĩ đến cô cháu gái không biết bây giờ đang ở chỗ nào.

Ngài tin là, nếu Mai Lan động thủ, chắc chắn sẽ cứu được Giác Huệ, ấy là chưa kể tới cánh cửa Lê Lai và hai cô thể nữ đang ở ngoài tiền điện. Bên giặc chỉ có năm người. Bọn lính bên ngoài đã chờ sách đi từ lâu. Nhưng tất cả đều yên tĩnh, Mai Lan đã không xuất hiện, mà bọn Lê Lai thì như không hay biết chuyện. Mặt Đại Sư như đại ra vì tuyệt vọng.

Nhà sư Trung Hoa như thấy được sự đau đớn của ngài, ông ta an ủi:

- Phương trượng yên tâm, vụ này bản tăng sẽ xin để được điều tra ngay cho Đại Sư đây sớm trở về chùa.

Hai tay bị trói giặt về đằng sau, Giác Huệ ủ rũ trông thực tội nghiệp.

Huyền Giác Đại Sư vót vát:

- Vậy thì cũng nhờ Đại Sư giúp đỡ cho. Có thể xin đừng trói ông ta, được không, Đại Sư?

Nhà sư áo vàng liếc sang Giác Huệ, rồi nói với tên tiêu tướng Tàu mấy câu. Tên này vừa lắc đầu, vừa nói líu lo.

Nhà sư này nghe xong, nói:

- Bản tăng rất tiếc, vì tướng quân đây nói tên tội đồ võ nghệ rất cao, nếu Đại Sư đây chính là tên này, mà cởi trói ra thì thực là nguy, xin ngài hiểu cho.

Thôi, lành ít, dữ nhiều. Bọn thầy trò Huyền Giác thần thờ trông theo đám quân Tàu giải Giác Huệ đi.

Ngang qua tiền điện, qua sân gạch rộng, khách thập phương thấy quan quân Tàu tới đã rủ nhau trốn về hết tự bao giờ, cảnh chùa bây giờ thực vắng vẻ. Lúc đó, chỉ còn lại có Cúc, Hồng và Lê Lai, cả ba đều cũng đứng lên nhìn theo, ngần ngại không biết chuyện gì đã vừa xảy ra. Mãi đến khi đám giặc ra khỏi cổng chùa, Huyền Giác Đại Sư mới ra hiệu cho chú Mộc ra đóng cổng chùa.

Ngài bảo nhanh Giác Hạnh:

- Con ra coi tiền điện. Ngô xuống lo bữa trưa, tình thế thực khẩn trương, các con để thầy suy tính công việc.

Giác Hạnh lên tiếng với vẻ thực xúc động:

- Con thực xấu hổ. Nếu biết võ công, dù có hèn, con cũng phải sống mái với bọn nó một trận rồi ra sao thì ra.

Huyền Giác Đại Sư cảm động:

- Thôi con, đề rồi thầy tính. Con cứ lo việc nhà cho thầy.

Giác Hạnh đành cúi đầu đi ra ngoài.

Khi Giác Hạnh vừa đi khỏi, Huyền Giác Đại Sư đã thấy Lê Lai và Cúc, Hồng đã có mặt trước khách phòng, ngài sẽ gọi:

- Mai Lan. Mai Lan..

Không có tiếng thưa. Cả bốn người đều vào cả trong phòng khách.

Đại Sư lại gọi to hơn:

- Mai Lan, cháu ở đâu vậy?

Vẫn không thấy nàng đâu. Lúc đó, ngài mới vẫn tắt kê cho ba người nghe chuyện. Ngài cũng nhấn mạnh là chắc chắn chuyện này Giác Huệ khó thoát được cực hình.

Lê Lai nói:

- Bạch đại sư, Ngài thấy Công Chúa lần cuối cùng ở đâu?

Đại Sư nhìn khắp căn phòng không lấy gì làm rộng khẽ nói:

- Trong căn phòng này. Lúc đó tôi vừa ra đón tụi chúng ở ngoài cửa, khi trở vào thì không thấy nàng đâu nữa.

Cúc an ủi:

- Bạch Đại Sư, xin ngài yên lòng, cô con không để ngài thất vọng đâu.

Hồng chạy lại khung cửa sổ cuối phòng, sẽ nói:

- Cô con đã ra ngoài bằng lối này.

Mọi người đèn bên cửa này, thấy then vẫn còn cài bên trong.

Đại Sư nghi ngờ:

- Cửa còn cài mà.

Cúc đỡ lời:

- Bạch Đại Sư đúng, nhưng cô con ra ngoài rồi khóa lại đó việc này đâu khó khăn gì. Tụi con cũng làm được, thưa Đại Sư.

Cửa sổ được mở ra. Từ đây, mọi người có thể nhìn xéo ra phía khu vườn đằng sau chùa, cách cửa không xa là một hàng nhãn cổ thụ, rồi tiếp đến là bức tường thấp bao quanh chùa.

Huyền Giác Đại Sư quay lại, khẽ hỏi:

- Bây giờ làm sao?

Lê Lai lên tiếng:

- Công Chúa đi đâu, hiện ta không biết. theo con nghĩ, nên chờ nàng trở về rồi sẽ định việc cứu vị Đại Sư bị giặc bắt.

Cúc cũng nói:

- Bạch Đại Sư, Lê công tử nói phải, xin ngài cứ bình tâm.

Trước lời an ủi của mọi người, Huyền Giác Đại Sư miễn cưỡng trở vào, nói:

- Thì đành là như thế. Thôi, mình cũng ăn chút cơm rồi đợi Mai Lan về sẽ hay.

Đại Sư đưa mọi người trở lại nhà trai ở dãy nhà ngang. Tại đây, hai chú sa di đã dọn sẵn cơm chay đợi mọi người.

Có lẽ trời đã sang giờ mùi. Thế nhưng vì biến cố vừa qua, mọi người, nhất là Huyền Giác Đại Sư đều cảm thấy hết đói bụng. Ai cũng ăn qua loa cho xong bữa. Chỉ còn trông vào một người. Mai Lan Công Chúa. Những tia nắng trưa hè xuyên qua kẽ lá cây ngọc lan trước cửa trai phòng, óng ả trên mấy chậu sứ xanh. Mười con se sẽ kiêu ả, nhậy nhót trên sân chùa, cảnh sắc thực thanh bình, trái với cõi lòng đang cuộn cuộn những sóng gió của mấy thầy trò Huyền Giác Đại Sư.

Lê Lai nhìn về trăm trăm trên khuôn mặt già nua của Huyền Giác Đại Sư.

Ngài ăn uống một cách máy móc, chốc chốc lại nhìn ra cổng chùa, chiếc cổng có mái cong vút, rêu phong làm mất màu ngói đỏ xa xưa, đôi cánh cửa cũ kỹ, tàn tạ khép kín như găng gượng chống đỡ những tai ương đợi chờ bằng một sự tuyệt vọng nào nề.

Đại Sư chờ đợi lo lắng.

Hoàn cảnh sẽ khó khăn vô cùng nếu Giác Huệ bị nhận diện chính là người đã cướp tù xa mấy ngày trước đây. Số phận của ông ta đã vậy, mà ngay cả tăng chúng trong chùa Bạch Mã này cũng không khỏi liên lụy.

Lê Lai ái ngại liếc nhìn từng khuôn mặt dăm chiêu, từ Huyền Giác Đại Sư, Giác Hạnh cho tới hai sa di Mộc và Ngộ. Chàng thoáng thấy sự ra đi đột ngột của Mai Lan thực là vô tình. Có lẽ nàng sợ bị lộ hành tung nên phải lánh mặt chăng? Đó cũng là cái lý do chính đáng của nàng. Tuy nhiên, nếu tính kỹ, thà rằng đàng nào cũng tới đường cùng, đánh một trận sống mái, tận diệt chúng trước khi ra khỏi nơi đây, còn nếu thất bại thì cũng không tệ hơn bao nhiêu so với cảnh huống hiện tại, mà cho dù có hy sinh tính mạng thì cũng danh đề muôn đời. Nhưng với một Mai Lan, Cúc, Hồng, Sư Giác Huệ và chàng thì đám giặc cũng chắc gì đã thắng nổi. Nếu không, thì quả thực Mai Lan không phải là người mà chàng chờ đợi, có thể đưa mình tới chân trời của vinh quang và kiêu hãnh.

Bỗng có tiếng cười khúc khích của Hồng, khiến Lê Lai ngạc nhiên quay sang nhìn cô ta. Trong tình thế này mà còn cười được sao? Thực cái cô này vô tâm quá. Hồng thấy Lê nhìn mình thì như chợt nhận ra sự vô ý tứ của mình nên im bật. Nhưng Lê đã nhìn thấy vẻ mặt quá bình thản của hai cô gái làm chàng vừa khó chịu vừa bực mình.

- Đây Cúc, cô có đoán được Công Chúa đi đâu không?

Cúc khẽ lắc đầu:

- Thừa không.

- Thế sao các cô bình thản quá vậy, không sợ nàng bị nguy hiểm ư? Nhất là mình đang trong tình trạng trốn tránh quân giặc?

Hồng cướp lời:

- Dạ ai trốn tránh, cô con không bao giờ phải trốn tránh ai cả. Cô tạm lánh mặt vì sự an toàn của kẻ khác đây thôi.

A, thì ra thầy trò đám này tự kiêu quá. Lê hơi bực mình:

- Tôi nghĩ giá nàng ở lại để cùng bọn mình ra tay cứu Giác Huệ Đại Sư thì có lý hơn.

Cúc mỉm cười, lắc đầu:

- Cô con không làm vậy đâu. Chuyện đó quá dễ, cái kẹt là hậu quả của cuộc tàn sát sẽ đưa tội giặc tới đây tức khắc. Dù chúng chỉ nghi ngờ thôi, ngôi chùa này cũng ra tro, và các Đại Sư cũng khó toàn mạng.

Nhận định của cô gái làm Lê Lai giật mình kinh hãi. Nó thực tự nhiên, nhưng lại chuẩn xác biệt chừng nào? Một thế nữ đã thông minh và lanh lợi đến thế thì chủ nhân tất không phải là người thường?

- Cô nói rất phải. Rất phải. nhưng, nhưng không làm gì thì Giác Huệ bị bắt rồi cũng sẽ liên lụy tới mọi người ở đây. Có khác là ở thời gian lâu, mau mà thôi.

Cúc gật đầu:

- Vâng, nếu mình để thầy Giác Huệ bị chúng bắt, tra tấn, khép tội thì hậu quả cũng sẽ không khác gì bao nhiêu. Đó là lý do cô con mới vắng mặt!

Câu nói làm Huyền Giác Đại Sư bật đứng dậy, giơ cả hai tay lên trời, than:

- Thế mới khổ chứ, vì giữa thanh thiên bạch nhật mà chỉ có một mình con bé.

Tiếng "con bé" làm mọi người cố nín cười. Nhưng đó là một tiếng vô cùng thân yêu, chứng tỏ ngài đang hết sức quan tâm, lo lắng cho nàng.

Bỗng đàn se sẽ vụt bay khỏi sân. Trong lúc thần kinh căng thẳng, tiếng vỗ cánh của đàn chim làm mọi người thảng thốt cùng đưa mắt nhìn ra ngoài.

Thì nàng đã đứng đó tự bao giờ, ánh sáng bên ngoài quá chói chang khiến người ngồi từ trong nhìn ra phải lóa mắt, nhưng trên khuôn mặt mờ tối, ai cũng nhận thấy đôi mắt lung linh và nụ cười gọi cảm chứa chan.

Huyền Giác Đại Sư không kìm hãm được sự vui mừng:

- Trời, Mai Lan, cậu đang nóng lòng chờ con.

Hai cô thế nữ mỉm cười, rời chỗ ngồi đi về phía sau.

Lê Lai cũng đứng lên chờ đợi xem những gì có thể xảy ra. Trước tình thế khẩn trương như vậy, vị Công Chúa này sẽ giải quyết ra sao.

Giác Hạnh và hai chú sa di thì ngẩn ngơ nhìn nàng vì cái tên quá phụ nữ của Trần Công Tử.

Mai Lan nhìn mọi người, khoan thai đi vào. Tà áo vấn sớ trắng bong, thẳng băng, cái mũ nho sinh chỉnh tề che kín mái tóc mây, nàng vẫn còn hóa trang là một trang thanh niên công tử. Mai Lan đến bên Huyền Giác Đại Sư, cười khẽ nói:

- Cậu yên tâm, xong cả rồi.

Mọi người hiện diện đều băn khoăn không hiểu lời nàng ám chỉ "Xong cả rồi" có nghĩa là vấn đề đã được giải quyết toàn bộ. Toàn bộ về phía nàng, chắc gì đã là toàn bộ về vấn đề nan giải mà mọi người đang lo lắng. Nhưng mọi người không phải chờ đợi lâu, lời giải đáp đã rõ khi họ thấy một người vừa xuất hiện trước cửa: Giác Huệ Đại Sư.

Nhà sư đi vào, nét mặt còn đầy xúc động. Ông không nói không rằng, đến bên Mai Lan, phục xuống lạy nàng ba lạy đại lễ, làm nàng hốt hoảng tránh sang một bên:

- Đứng, Đại Sư, xin ngài đừng làm vậy, không tôi đâm xấu hổ.

Phải đợi Mai Lan nhắc tới hai ba lần, ông ta mới bình thân, đứng nép sang một bên.

Sự sung sướng rạng rỡ trên nét mặt Huyền Giác Đại Sư, Ngài thấy việc đã đến lúc phải làm, nên khẽ vẫy tay cho mấy đệ tử đến gần, rồi trịnh trọng nói:

- Thầy cũng không muốn dẫu các con nữa, đây là Mai Lan Công Chúa, cháu gái của thầy.

Ông quay sang Giác Huệ, hãnh diện:

- Và nàng chính là người mà con đang khát khao muốn gặp.

Giác Huệ như đã linh cảm thấy điều đó từ trước, khẽ thưa:

- Bạch thầy, con thực có phúc.

Đại Sư không giấu được vẻ nóng ruột:

- Và mọi sự đều xong cả rồi?

Giác Huệ chậm rãi với vẻ vô cùng kính phục:

- Bạch thầy, quả có vậy, khi bọn giặc giải con qua khu lau sậy ở Cồn Đông thì Công Chúa xuất hiện cứu con gọn và hết sức nhẹ nhàng, vì dù võ nghệ chúng có cao cường hơn con rất nhiều, nhất là tên sư áo vàng, nhưng chúng cũng chưa phải là đối thủ của ngài. Đức Đại Từ Bi xin xá tội cho con, vì con đã cho cả năm tên xuống dưới rạch nước.

Lê Lai khẽ góp ý, giọng thán phục:

- Đúng, và như vậy không ai biết chuyện gì đã xảy ra ở đây dù sau này tụi giặc có tìm thấy xác của mấy tên đó.

Trong khi thầy trò chuyện Giác Đại Sư nói chuyện với nhau, thì Cúc, Hồng đã mời Mai Lan ra trước hè rửa mặt như một thông lệ mỗi khi cô chủ đi công chuyện

trở về. Ba nàng đang thân mật thì thầm nói chuyện với nhau. Hai cô thể nữ thỉnh thoảng lại cười khúc khích, luôn miệng vâng dạ. Sau đó, hai nàng đưa thau nước đi.

Mai Lan trở vào phòng.

Khi thấy mọi người đang hân hoan chờ mình, nàng cười, lắc đầu nói:

- Thưa, xin lỗi cậu, mỗi khi bắt buộc phải làm những việc "thất đức" như thế này, con cứ thấy lợm giọng .

Lê Lai khảng khái:

- Sao Công Chúa lại nói vậy. giết đám giặc dã man, tàn bạo, cướp nước hại dân đâu có phải là việc "thất đức". Ai mà giết được cả bốn mươi vạn quân giặc xâm lăng này, cứ xin đồ tội lên đầu tôi, tôi xin chịu hết.

Mọi người đều cười ồ.

Huyền Giác Đại Sư hơi lắc đầu:

- Mai Lan, ngộ biến phải tòng quyền. Trời Phật chắc cũng không bắt tội mình đâu.

Huyền Giác Đại Sư hỏi hai chú sa di đi dọn cơm chay để Mai Lan dùng.

Câu chuyện đang tới chỗ cởi mở vui vẻ, thì Mai Lan thoáng thấy Cúc đi vào. Nàng như hiểu ý, nói nhanh:

- Xin lỗi cậu và quý vị một chút.

Nàng đi nhanh ra ngoài, theo dãy hành lang về khu vắng lai phòng, nơi nhà chùa đã dành cho ba thầy trò trú ngụ đêm qua.

Ngoài trai phòng, cơm đã dọn sẵn với món đậu hũ chiên, rau đay cà ghém, và đặc biệt một nhát cá kho tương, khói bay nghi ngút.

Giác Huệ và Lê Lai đang còn bàn tán về câu chuyện vừa qua. Mọi người vẫn đứng quanh bàn trò chuyện, chờ đợi.

Nàng ra, Công Chúa Mai Lan. Tà áo lụa bạch thướt tha, khuôn mặt rạng rỡ như hoa.

Mọi người yên lặng nhìn bước chân nàng đi qua.

Mai Lan cười, bỗng nói đầy vẻ bẽn lễn:

- Xin lỗi, làm Trần Công Tử mãi thấy ngượng nghịu khó chịu quá.

Và thực khoan thai, thoải mái, nàng bước tới nên bàn ăn, mắt sáng lên:

- Canh rau đay, cà pháo. bộ cậu muốn con bị bội thực hay sao đây.

Có tiếng cười ha hả của Huyền Giác Đại Sư. làm các đệ tử của ngài ngạc nhiên. vì điều đó chưa từng xảy ra.

Hoàng hôn.

Những bông hoa trắng rụng quanh mấy gốc đại cổ thụ bên sân chùa vừa thấy đầy, bây giờ đã lẫn vào màu đất. Khoảng trời vuông vức sau cánh cửa mở rộng đã đậm tím. Giữa cảnh chùa tịch mịch, chỉ còn những cánh dơi thấp thoáng, bay vun vút như không bao giờ muốn nghỉ.

Ba thầy trò Mai Lan sắp xếp hành trang một cách thân nhiên, Huyền Giác Đại Sư bỗng cảm thấy buồn ngủ. Mười năm dâu bể đã biến cô công chúa cảnh vàng lá ngọc trở thành khách giang hồ, luân lạc. Dĩ vãng chỉ còn như những kỷ niệm thương đau, hiện tại là chuỗi ngày nhọc nhằn nguy khốn mà tương lai thì mịt mù mông tối tăm? Chim có tổ, người có nhà, nhưng Mai Lan Công Chúa không có lấy một mái ấm gia đình. Tài đó, sắc đó, giữa cảnh ly loạn cũng đành trơ với trời đất! Tiều gia đình của nàng hiện nay là bộ ba thầy trò, mà đại gia đình của nàng là Dân Tộc, nhà của nàng là - đất nước này, nhưng hiện nay cũng đã mất vào tay quân giặc tham tàn!

Huyền Giác Đại Sư đến bên nàng, ân cần khẽ hỏi:

- Con sẽ ở trong nội thành bao lâu?

Mai Lan quay sang ngài thưa:

- Thưa cậu không lâu - không thể quá một ngày - theo con nghĩ, Thành Tây Đô một sớm một chiều cũng mất, triều đại nhà Hồ còn tính từng ngày. Khi đó, cảnh đốt sách, chôn học trò của Tần Thủy Hoàng sẽ diễn ra tại đất nước ta. Nếu không mau tay cứu thoát đám thanh niên sĩ phu ưu tú thì dân tộc ta sẽ không có ngày hưng vượng được. Vì thế Lê Hoàng Quân sẽ tìm cách tập trung họ tại điểm hẹn, con sẽ đưa gấp họ thoát khỏi cái rọ Thăng Long này càng sớm càng tốt.

- Được chừng bao nhiêu người?

- Kể cả học sinh của Trường Quốc Tử Giám cũng lên tới cả trăm. Trong đó có nhiều người đã thành đạt vào những năm mới đây. Tuy nhiên, trong tình hình hiện tại, bị giặc kiểm soát chặt chẽ như thế này, không biết Quân đưa được bao nhiêu người.

Giọng Mai Lan trở nên hết sức ngậm ngùi:

- Con đi rồi, không biết cậu sẽ ra sao? Hay cậu đi với con đi?

Huyền Giác Đại Sư nghe một đề nghị quá bất ngờ mà có lẽ chưa bao giờ nghĩ tới nên tỏ ra vô cùng bối rối:

- Đi với cháu? Ờ nhỉ, có thể nào mà đi được?

Câu trả lời lại như một tự nhủ, Ngài vừa lắc đầu vừa tiếp:

- Công Chúa ơi, không thể được? Còn Phật Tử, còn đệ tử, còn môn đệ, còn chùa? Bao người đang cần sự có mặt của cậu ở đây! Ra đi thì yên lấy thân mình

mà lỡ hết dịp may để cứu giúp chúng sinh? Còn tiếc gì cái thân già vô thường này mà không hy sinh cho đồng bào, cho Phật Tử trong cơn quốc biến này.

Mai Lan cũng bần khoản không ít :

- Đó là tâm Phật - con không dám góp ý - Tuy nhiên, để bảo toàn tính mệnh, trong lúc này xin cậu hết sức nhẫn nại với giặc, con sẽ trở về, không lâu đâu.

Đĩa đèn dầu lạc ba ngọn chỉ đủ soi sáng bàn ăn. Hai người bỏ lửng câu chuyện riêng trở lại mâm cơm đã dọn sẵn. Bữa tiệc ly tan diễn ra thực thân mật và cũng thực náo nức.

Lê Lai, Giác Huệ, Cúc, Hồng trở nên thân thiết với nhau hơn. Chuyến đi này Mai Lan chấp nhận cho Giác Huệ đi theo vì lời hứa lúc ban đầu, cũng như tình trạng của ông ta không còn có thể ở lại chùa.

Trong lúc hai chú tiểu thu dọn chén bát. Cúc, Hồng đứng hầu trà.

Hai sư Giác Hạnh, Giác Huệ đưa nhau ra hành lang thì thâm to nhỏ.

Riêng Lê Lai chàng tỏ ra rất thoải mái và thích thú vì chuyến đi này - chàng tưởng như đây là một chuyện phiêu lưu hơn là đang dần thân vào công cuộc kháng chiến chống xâm lăng đầy cam go, nguy hiểm - tâm tình này có lẽ một phần do bản tính nghệ sĩ của chàng, nhưng phần lớn mà Lê Lai vừa bất chợt nhận ra là do cái tươi mát, tin yêu toát ra từ vị lãnh tụ của chàng, khiến cho tất cả gian nan khốn cùng đều trở nên vô nghĩa. Có nàng là có tất cả. Có nàng là mọi vấn đề đều được giải quyết êm xuôi. Nàng không vĩ đại như ngọn núi Thái Sơn, không mệnh mông như biển Nam Hải, nhưng là ngọn đuốc soi sáng giữa đêm thâu mịt mùng, là làn khí nóng sưởi ấm đêm đông, là đóa hoa tô điểm mùa xuân bất diệt.

Bất giác, Lê Lai buột miệng ngâm khê:

Quốc biến hè đêm tối mịt mùng

Trăng thu hè rực sáng sông Ngân

Thuyền ai hề cảm sào chờ sáng.

Giữa lúc đó, hai sư Giác Hạnh, Giác Huệ từ ngoài sáng vai đi vào một cách nghiêm trang khác thường khiến cho Lê Lai ngưng ngâm thơ, quay sang nhìn theo hai người ở đầu bàn, Mai Lan cũng vừa mời Huyền Giác Đại Sư một chén trà thì hai nhà sư cũng vừa đến bên.

Thoáng gặp ánh mắt của hai người, Mai Lan đã thấy vẻ khác lạ, khẽ hỏi:

- Có chuyện gì vậy, Đại Sư?

Hai nhà sư không trả lời ngay câu hỏi, mà vội quỳ mốp xuống làm đại lễ trước mặt nàng. Mai Lan vội xô ghế đứng dậy xá lại đáp lễ:

- Ấy chết, sao lại thế? Xin mời nhị vị bình thân.

Phải nhắc lại hai ba lần, hai nhà sư mới đứng dậy, nhưng vẫn chấp tay hết sức cung kính, Giác Huệ từ tốn thưa:

- Thưa Công Chúa, chúng ngu tăng đã bạch cùng Huyền Giác Đại Sư phụ và đã được người ban phép hôm nay chúng ngu tăng mạo muội kính xin Công Chúa, nếu không chê bọn chúng tôi là vô hạnh, xin ngài thu nhận cả hai vào hàng đệ tử. Được như vậy, chúng tôi muôn vàn cảm tạ và xin thề sẽ trọn đời trung thành với ngài.

Cúc và Hồng chưa bao giờ thấy cô chủ của mình đỏ mặt như vậy. Một lúc khá lâu, nàng mới quay sang Huyền Giác Đại Sư, vừa như nói với ngài, vừa như phân bua với mọi người:

- Diễm phúc nào khiến con có thể có được một lúc hai người đệ tử là hai vị cao tăng như hai vị đây? Nhưng con sợ đức còn hèn, tài còn sơ và thì giờ quá có hạn. Bao nhiêu việc còn đang chờ con giải quyết. Con thực khó nghĩ!

Huyền Giác Đại Sư mỉm cười thông thả nói:

- Giác Huệ, Giác Hạnh là đệ tử của sư huynh của cậu - Huyền Không Đại Sư, vị phương trượng đời trước. Khi viên tịch, ngài có nói hai người đệ tử cho cậu. Đến nay, trước tình thế nghiêng ngửa của Giang Sơn, niềm thống khổ của đồng bào, cậu lại muốn nói hai người lại cho Công Chúa. Xin Công Chúa cũng vì nể cậu mà hoàn thành ước nguyện cho họ.

Giác Hạnh bỗng lên tiếng:

- Thưa Công Chúa, miễn người nhận ngu tăng vào hàng đệ tử là Giác Hạnh này đã thoả lòng lắm rồi. Còn việc truyền dạy võ nghệ, nhất thời chưa cần thiết. Ngu tăng nguyện sẽ ở lại chùa này để lo Phật Sự và phụng dịch Huyền Giác Sư phụ cho đến ngày ngài viên mãn..

Câu nói của Giác Hạnh làm Mai Lan vô cùng cảm động. Không gì hơn có được một người đệ tử trung thành thay mình phụng dưỡng người cậu duy nhất, đáng kính của nàng. Nàng cảm thấy rất cao hứng, mỉm cười:

- Thực tôi không còn lý do gì để từ chối lời thỉnh của hai vị.

Nàng chưa dứt câu, Giác Huệ, Giác Hạnh đã phục xuống làm đại lễ nhập môn khiến Mai Lan bất ngờ lúng túng. Đợi cho đại lễ tất, hai người bình thân, nàng nói:

- Nước Đại Việt chúng ta không có võ phái, mà chỉ có phái võ độc nhất của Dân Tộc là võ Đại Việt. Mỗi nhà tuy có những kỹ thuật khác nhau, nhưng điểm quan trọng là cùng một tinh thần võ đạo đó là: thành thật với mình, thành thật với người - tôn trọng người như tôn trọng mình và nhất là tuyệt đối trung thành với quê hương đất nước, dân tộc đồng bào.

Hai nhà sư vái một vái, miệng thưa:

- Đệ tử xin tâm lãnh.

Mai Lan nhìn Cúc, Hồng tiếp:

- Cúc Hồng tuy được thụ lãnh võ thuật với tôi, nhưng chưa chính thức làm lễ nhập môn. Như vậy, hai đại sư được coi như là hai đệ tử đầu của nhà mình. Tôi tin là hai người sẽ có dịp làm rạng danh võ đạo của dân tộc. Tôi xin nhắc lại là võ đạo, tinh thần của con nhà võ, chứ không phải võ thuật.

Hai người lại xá:

- Đệ tử xin tâm lãnh.

Mai Lan ngưng nói, nghĩ ngợi một giây lát, rồi vẫy Cúc lại gần, thì thầm mấy câu, Cúc vội vã tới đóng hành lý lục tìm, mang lại một cuốn sách nhỏ, chỉ dài độ gang tay.

Mai Lan cầm lấy, rồi nhìn hai nhà sư nói:

- Giác Huệ thì vì tình trạng bất ổn nên sẽ theo tôi, chưa biết đi đâu đây nhé - nàng mỉm cười nói đùa - còn Giác Hạnh xin ở lại đây sớm hôm gắng giúp đỡ thầy Huyền Giác - điều đó tôi hết lòng cảm ơn. Tuy nhiên, để an ủi đại sư, tôi lưu cuốn kinh phổ này lại - Đại sư theo đây để tập luyện phép Thiên định. Người tu thiên thân thể được nhẹ nhàng, tinh thần trở nên sáng suốt. Nhờ đó sẽ giúp ích được rất nhiều cho tha nhân. Đức Lợi Tha của Phật Gia sẽ trở nên cao diệu.

Giác Hạnh sung sướng tột cùng, hai tay run run đỡ cuốn quyền kinh, luôn miệng cảm ơn.

Mai Lan nói tiếp:

- Hai người, kể cả Giác Huệ, trong bước đường luân lạc, tôi vẫn dùng tiếng Đại Sư. Ngược lại các đệ tử cũng chỉ dùng tiếng Cô khi xưng hô với tôi như mọi người vẫn dùng để hành vi của chúng ta được kín đáo hơn.

Ở cuối bàn, chứng kiến cảnh thu nạp đệ tử của Mai Lan, Lê Lai bỗng thấy băng khuâng nuối tiếc. Mai Lan Công Chúa có xứng đáng làm thầy của chàng không?

Trong hiện tại, chàng chưa thể trả lời. Bỗng chàng nhớ phong thư tiền cử của Sư Bà Diệu Thanh với một vị nào đó trên Yên Tử Sơn. Tài đức so với Mai Lan không biết như thế nào, chắc chắn Sư Bà không thể để chàng thất vọng, nhưng nói về sự dục dăng, thân ái thì chắc chắn vị đó khó vượt trội hơn được nàng Công Chúa.

Đàng kia, Mai Lan đã đứng lên nói:

- Chúng ta nên đi vào cuối giờ tuất, trước khi trăng lên thì tiện hơn. Thôi mình cũng sửa soạn đi thì vừa.

Mọi người cùng đứng dậy. Nhưng bỗng Mai Lan khẽ nói rất mau:

- Phương trượng sắp có khách tới viếng chùa?

Cúc đến bên Mai Lan khẽ nói:

- Chúng ta bị vây rồi hả cô?

Mai Lan gật đầu:

- Con và Hồng đưa cậu Lê và thầy Giác Huệ ra ẩn trên ngọn kim tháp ngoài vườn sau. Mọi việc trong này để mình ta lo.

Cúc khẽ bàn:

- Trong đêm tối, sao mình không chặn đánh ngay ở ngoài. Chúng đâu biết ai với ai. Chuyện này Hồng với con có thể làm được.

Mai Lan cười khẽ:

- Đâu được. Đánh một cánh quân khác với những trận đấu bình thường. Các con chưa kinh nghiệm. Và lại, cô không muốn gây rắc rối ở đây vì sự hiện diện của Huyền Giác Đại Sư ở Thăng Long là điều còn rất cần thiết.

Nàng quay sang nói với mọi người:

- Một cánh quân không mấy đông đã vây chùa rồi. Mình chưa biết chủ đích của giặc, nhưng cũng có thể là do sự mất tích của nhà sư và tên tướng quân buổi trưa này. Xin cậu và mọi người cứ bình tĩnh để đối phó với chúng.

Mọi người đứng nghe chuyện của hai thầy trò Mai Lan đều cảm thấy khẩn trương. Nhưng trông vẻ mặt của hai người thì hình như họ đang nói một câu chuyện thường nhật. Bốn bề vẫn còn vắng lặng.

Lê Lai cảm thấy không thoải mái nếu phải theo Cúc ra ngọn tháp sau vườn.

Tuy mình là thân nam nhi, nhưng không sao lấy được quyền chủ động trong tay đám thiêu nữ này. vì bản lĩnh của mình chưa hơn được họ. Chàng chưa biết tính sao thì thỉnh thoảng từ ngoài cổng, tiếng đập cửa rầm rầm vang động.

Cúc liếc nhanh sang Lê Lai và Giác Huệ nói:

- Đại Sư đưa chúng tôi ra vườn sau.

Bốn người không còn thể chần chừ, thoát nhanh ra ngoài.

Còn lại trong phòng, Huyền Giác Đại Sư bỗng nghĩ ra một điều gì, ông vội lại rưng rưng mấy bộ pháp y màu vàng của nhà sư Tàu cho buổi sáng, lấy ra phát cho đệ tử, rồi nói:

- Vì ngộ biến, các con tạm nhận, mặc bộ đồ này đi.

Mai Lan mỉm cười, gật đầu:

- Cậu có sáng kiến rất hay. nhưng phải giấu bộ áo của Giác Huệ đi không lại lộ thôi. Mình cứ tạm nhận chúng trong nhất thời để lo việc cả. Cứ bình tĩnh. Cậu cho hai chú Ngộ, Mộc về phòng đi.

Nàng nói với hai chú sa di:

- Cứ mặc đồ vàng vậy mà ngủ. Nếu tụi nó tới khám xét thì cũng đừng sợ.

Hai chú sa di lúu rúu dắt nhau về nhà ngủ.

Tiếng đập cửa trở nên rất gấp. Mai Lan khẽ nói:

- Bây giờ Giác Hạnh ra mở cổng cho chúng.

Giác Hạnh vâng lời đi ra.

Mai Lan quay sang Huyền Giác Đại Sư, dặn dò:

- Cậu cứ bình tĩnh đón tụi nó, tùy cơ ứng biến.

Con sẽ ẩn thân bảo vệ cậu, nếu gặp tình thế bức bách mình sẽ tính. Cậu tắt bớt đi một ngọn bấc.

Mai Lan vừa dứt, nhiều tiếng chân đã vang động ngoài hành lang.

Hai nhà sư áo vàng và một tên võ tướng mặt lạnh lùng đã theo Giác Hạnh tiến vào phòng trai. Tên võ tướng ngoắc tay ra hiệu cho đám quân theo sau trấn giữ chung quanh. Còn hai nhà sư thì mắt liếc nhanh khắp mọi nơi trong phòng.

Giác Hạnh tiến đến bên Huyền Giác Đại Sư thưa:

- Bạch thầy, quý Đại Sư đây có việc khẩn cấp muốn gặp thầy.

Không kịp để cho Huyền Giác Đại Sư kịp phản ứng, một trong hai nhà sư áo vàng đã tiến nhanh lại gần, đường đột nắm lấy tay ngài, ra bộ thân mật nói:

- Bạch phương trượng, chúng tôi muốn tới để hỏi thăm tin tức của một đạo hữu buổi sớm nay đi biểu sách các Chùa An Nam quanh vùng, nhưng đến giờ này chưa thấy trở về. Xin ngài chỉ giáo giùm cho.

Tuy hỏi thế, nhưng Huyền Giác Đại Sư cũng đã thấy thoáng vẻ hòa hoãn trên khuôn mặt của ông ta khác với lúc mới vào. Một phần có thể là nhờ bộ pháp y màu vàng.

Huyền Giác Đại Sư không rút tay về, mỉm cười:

- Chúng bản tăng hân hạnh được quý Đại Sư và tướng quân đây giáng lâm tề tỵ. Bản tăng là Huyền Giác, trụ trì ở đây. Quá buổi trưa quý vị đó có qua đây ban quý kinh và pháp y, rồi ra về ngay sau đó. Bản tăng cũng xin bày tỏ sự cảm phục đối với thiên triều đã hết lòng chiếu cố tới Phật Giáo đồ An Nam chúng tôi.

Hai nhà sư và tên tướng quân ra chiều rất vừa ý. Tuy nhiên, nhà sư áo vàng vẫn nói:

- Chúng tôi rất tin lời phương trượng. Nhưng đề thi hành đúng như lệnh trên, xin Đại Sư cho phép tướng quân chu toàn phận sự.

Câu nói rất mơ hồ, nhưng Huyền Giác Đại Sư cũng đành đáp xuôi:

- Xin quý vị cứ tự nhiên.

Nhưng thực ra đó chỉ là một câu nói chiếu lệ, vì ngay lúc đó, ở bên ngoài hành lang đã thấy lộ nhô rất đông quân lính, nói cười ồn ào như chỗ không người. Chắc hẳn chúng đã mở cuộc khám xét ngay từ khi mới đột nhập vào chùa, chứ đâu đợi đến lúc nhà sư lên tiếng xin phép Huyền Giác Đại Sư.

Một tên phó tướng đi nhanh vào phòng, cúi chào tên tướng quân rồi nói một tràng tiếng Tàu. Tên tướng quân và hai nhà sư áo vàng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Sau khi tên này rút ra ngoài, nhà sư áo vàng quay sang Huyền Giác Đại Sư mỉm cười:

- Sự khám xét cũng là chiếu lệ, xin phương trượng thông cảm cho.

Rồi ông ta nhìn ngắm bộ pháp y vàng trên người ngài, khẽ gật đầu:

- Ngài là người rất thức thời. Chúng tôi mong ngài giúp một tay trong chương trình hoằng pháp của Thiên Triều rồi thể nào ngài cũng sẽ được trọng dụng. Bây giờ chúng tôi xin cáo biệt.

Huyền Giác Đại Sư cũng cúi đầu:

- Xin cảm ơn nhị vị Đại Sư và tướng quân.

Huyền Giác Đại Sư nói xong, tiến ra trước đưa đường tiễn khách. Cả một đám quan quân mấy chục người rầm rộ đi ra. Trong khoảnh khắc, Huyền Giác và Giác Hạnh trở lại nhà trai. Ông thấy phòng vắng hoe khẽ gọi:

- Mai.

Có tiếng suýt, Mai Lan nói rất khẽ:

- Còn có người ở sân trong.

Bên ngoài thực vắng lặng. Với người thường, tất cả đã trở nên yên tĩnh. Đám quan quân hầu như đã đi rất xa.

Nhưng với con nhà võ, thì đó chính là những cạm bẫy giăng mắc chập chùng. Chỉ một sơ hở nhỏ cũng không qua khỏi tai mắt rình rập và gây nên những hậu quả tai hại khôn lường.

Hai vị Đại Sư vội tự giác, lấy vẻ tự nhiên, yên lặng vào ngồi chờ ở một đầu bàn.

Giác Hạnh rót một ly trà nóng đưa đến mời Huyền Giác Đại Sư. Nhấp vừa hết nửa chung trà, Mai Lan từ trên kèo nhà buông mình xuống làm cả hai nhà sư giật mình.

Nàng mỉm cười, thư thả nói:

- Tụi giặc cũng chưa tin mình đâu. Tuy những thằng cuối cùng đã ra khỏi chùa rồi. Nhưng mình vẫn phải thận trọng.

Nàng đón chén trà từ tay Giác Hạnh, đặt trước mặt, rồi khoan thai bung lên uồng từng ngụm nhỏ. Mùi trà mạn sen thoang thoang khắp phòng.

Uồng hết chén nước, Mai Lan đứng dậy:

- Để con ra gọi bọn Lê Lai vào.

Còn lại hai người, Giác Hạnh khẽ hỏi:

- Bạch thầy, sao tụi nó ăn nói lịch sự với mình.

Huyền Giác khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, trả lời:

- Trong hiện tại, chúng chưa tận diệt được nhà Hồ, chưa đặt được nền thống trị trên toàn cõi nước ta nên vẫn còn phải dựa vào chiêu bài phù Trần. Vì thế, vấn đề nhân tâm vẫn còn là hàng đầu. Chúng đang thi hành chính sách dụ dỗ, mơn trớn, lấy lòng những người theo chúng, để giúp chúng thi hành mau chóng kế hoạch xâm lăng của Minh Triều. Một ngày gần đây, bả vinh hoa phú quý còn ghê gớm hơn, nó sẽ làm cho anh em đồng bào ta cấu xé, tàn sát lẫn nhau để chúng thủ lợi. Con có để ý tới câu nói cuối cùng của tên sư nói với thầy trước khi ra về không. Thực vô cùng hiểm độc. Từ khi đó cả đất nước này sẽ biến thành một nhà tù khổng lồ, giam cầm dân tộc trong đày đọa, đói khổ khôn cùng. Xiềng xích nô lệ lúc đó thực sự đã đè nặng trên đầu lên cổ người chúng ta. Những kẻ nhẹ dạ tin theo lời dối trá, phỉnh gạt có hồi cũng không còn kịp nữa.

Bất giác Huyền Giác Đại Sư buông tiếng thở dài.

Giác Hạnh đắm chiêu lo lắng. Giữa lúc đó, bọn Mai Lan trở vào.

Lê Lai ngồi xuống ghé, khẽ lắc đầu:

- Cô Cúc thực lanh lợi. còn Hồng thì gan dạ hơn cả con trai. Thực chịu mấy cô này.

Mai Lan cười. Huyền Giác Đại Sư nhìn dáo dác:

- Cúc đâu?

- Dạ con sai chút việc.

Giác Huệ nói nhỏ với Lê:

- Tai mắt mình hẳn có lẽ là cái năng khiếu bẩm sinh của mấy cô ấy... Tôi cũng đã từng dày công luyện tập mà còn thua xa... Làm sao có thể đếm được từng tên giặc mà không cần trông thấy chúng.

Mai Lan góp chuyện, cười hỏi:

- Thế bọn nó nói bao nhiêu?

Lê Lai bán tín bán nghi:

- Bốn mươi sáu tên.

- Bốn mươi sáu người. Trừ hai người nhà, còn bốn bốn. Tụi nó nghe tiếng chân để đoán số người. Thói quen thôi. chứ đâu có khó gì. Mình tập nghe riết rồi sẽ phân biệt được.

Nàng quay sang Huyền Giác Đại Sư:

- Lúc nãy tên sư áo vàng nắm tay cậu, là để dò nội lực của cậu đó, khi nó biết cậu không có võ công nó mới nói chuyện hòa hoãn.

Giác Hạnh cũng nói theo:

- Thừa cô, vừa khi gặp tôi, nó cũng làm thế.

Mai Lan cười:

- Nó đâu qua mặt được bọn mình.

Cúc đã trở vào phòng. Mai Lan cười, quay sang cô ta.

Cúc nghiêm chỉnh nói:

- Thừa cô còn bốn tên gác, hai ở trước cổng chùa và hai ở sau. Con đã cho hai đứa ở sau chùa ngủ rồi.

Mai Lan mỉm cười vừa lòng:

- Tốt lắm. Thôi có lẽ chúng ta cũng nên đi thì vừa.

Quay sang Huyền Giác Đại Sư, nàng nói:

- Thừa cậu chúng con đi, con chắc cũng không có gì trở ngại nhiều nữa đâu, ít nhất trong lúc này.

Tuy ra chiều còn rất bận bịu, nhưng Huyền Giác cũng đành khẽ nói:

- Được, Công Chúa cứ yên lòng, cậu dư sức giữ mình mà.

Mai Lan đến bên Đại Sư:

- Vâng xin cậu bảo trọng. Con sẽ cố về đây thăm cậu mỗi khi tình thế cho phép.

- Nay Mai Lan, công chúa đừng quá quan tâm tới cậu, hãy để tâm lo việc cả. Bao nhiêu người đang trông đợi ở con. Đừng để hổ danh con cháu Trần Gia.

- Vâng, con xin ghi sâu lời Cậu dạy.

Nàng quay sang Giác Hạnh, ân cần:

- Giác Hạnh Đại Sư, xin chiếu cố giùm cậu tôi.

Giác Hạnh cúi đầu:

- Xin lãnh ý Sư Phụ. Đệ tử sẽ chu toàn nhiệm vụ với tất cả tấm lòng thành.

Khăn gói trên vai, mọi người lần lượt vái biệt Huyền Giác Đại Sư và từ giả Giác Hạnh. Hai chú tiểu cũng đã trở ra từ bao giờ để tiễn khách.

Bên ngoài, gió đã lên là dấu hiệu trăng sắp mọc.

Tiếng lá cây rì rào buồn bã.

Khi thấy mọi người đã sẵn sàng. Mai Lan khẽ ra lệnh:

- Mình đi lối sau, vượt tường ra ngoài.

Cả bốn nhanh nhẹn rời khỏi nhà trai.

Huyền Giác Đại Sư quay sang Giác Hạnh:

- Này Giác Hạnh, thôi mình tắt đèn đi nghỉ.

Nói thế, nhưng ngài biết chắc rằng đêm nay mình sẽ không thể nào chợp mắt.